

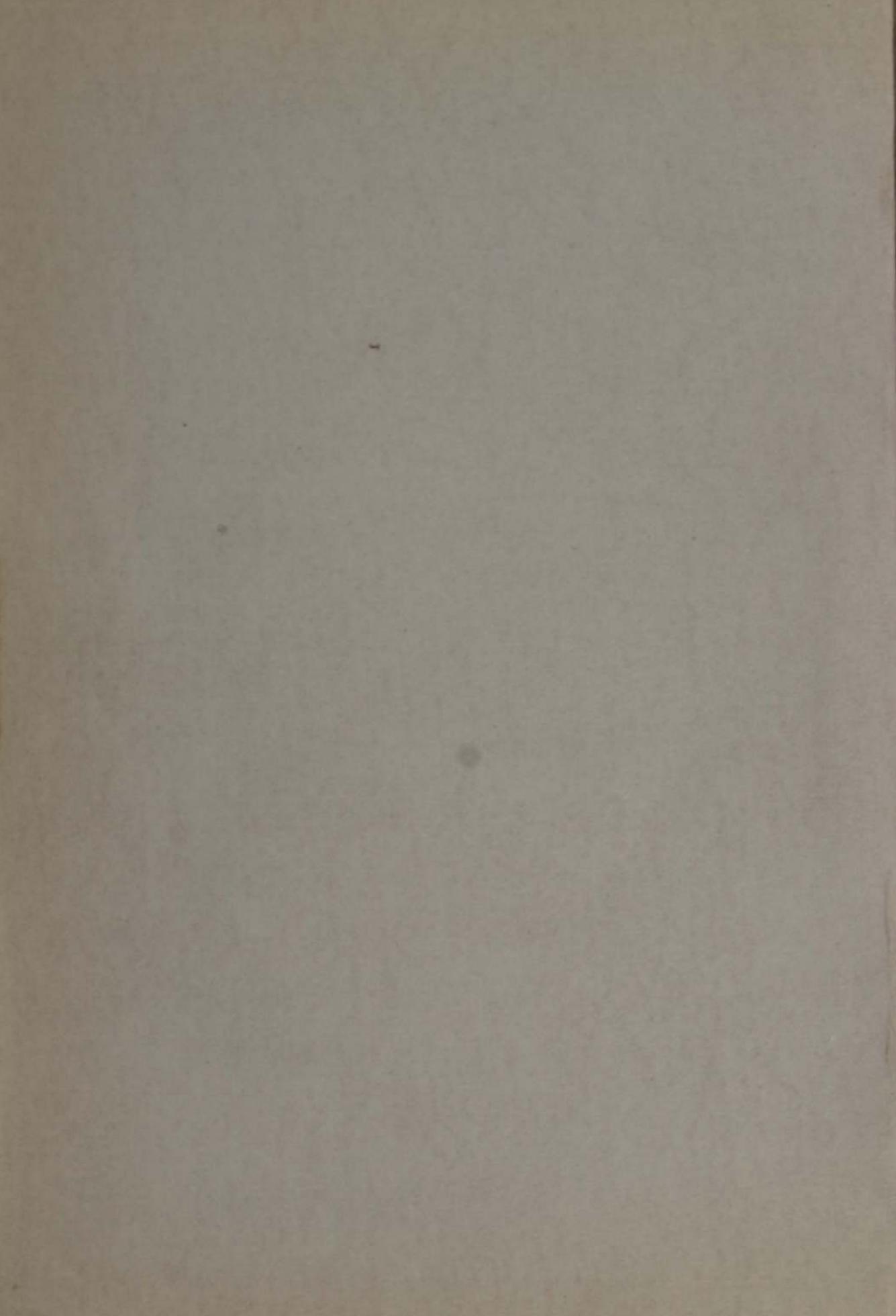

தான்தோன்றிக் கவிராயர்
எழுதிய

ஊரடங்கப் பாடல்கள்

முன்னுரை :
பல்கலை வேந்தர்
சில்லையூர் செல்வராசன்

தான் தோன்றிக் கவிராயர் எழுதிய

ஊரடங்கப்

பாடல்கள்

முன்னுரை
பல்கலை வேந்தர்
சில்லையூர் செல்வராசன்

- First Edition : March 1992
Copy Right : Kamalini Selvarajan
Title : Ooradankap - Paadalkal
Author : Sillaiyoor Selvarajan
Published by : Rajani Publications
11, Rue Rodier
75009 PARIS
France
Rs. 25/- (India)
Price : Rs. 60/- (Sri Lanka)
Fr. 10/- (Europe)
Printed at : Rasakili Printers
Madrss-6000 20

தான்தோன்றிக் கவிராயர்

எழுதிய

ஊரடங்கப் பாடல்கள்

முன்னுரை

பல்கலை வேந்தர்

சில்லையூர் செல்வராசன்

SOUTH ASIAN BOOKS
5, 44, 3rd FLOOR,
C. G. S. M. COMPLEX
COLOMBO - 11,
SRI LANKA.

வெளியீட்டகம்

ரஜனி

11, றா றோடியர்

75009 பாரிசு

பிரான்சு

ஊரடங்கப் பாடல்கள்

© கமலினி செல்வராசன்

முதல் பதிப்பு : 1992 பங்குனி

விலை : இந்தியா: 25/-ரூ

இலங்கை: 60/-ரூ

ஐரோப்பா: 10/-பி.

வெளியீடு :

ரஜனி வெளியீட்டகம்

11, நூதோடியர்

75009 பாரிசு

பிரான்சு

விற்பனை உரிமை:

காந்தளகம்

4, முதல்மாடி, ரகிசா கட்டடம்

அண்ணாசாலை

சென்னை-600 002

தொலைபேசி ; 834505

மறவனபுலவு சாவகச்சேரி

அச்சு :

இராசகிளி பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-600 020

தற்கொலைக்கும் அடியேன் தயார்

ஈழத்தில் புத்தக வெளியீட்டுத்துறை என்பது 'தற்கொலை'க்கு ஒப்பானது. இதனை வெளியீட்டுத் துறையில் ஈடுபட்டவர்கள் மட்டுமன்றி - இலக்கிய உலகுடன் தொடர்புடையவர்களும் நன்கு அறிவார்கள். அவ்வப்போது இது தொடர்பான கருத்துகள் முன்வைக்கப்படுகின்றபோதிலும் ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கைகள் எதுவும் எடுக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

அண்மைக் காலமாக எழுத்தாளர்கள் கூட்டுறவு அடிப்படையில் வெளியீட்டு ஸ்தாபனம் ஒன்றை அமைத்து நூல்களை வெளியிடவேண்டும் என்ற யோசனை இலக்கியக் கூட்டங்களில் முன்வைக்கப்பட்ட போதிலும் எந்தவொரு எழுத்தாளரும் அதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டதாகத் தெரியவில்லை. இந்த முயற்சியில் எழுத்தாளர்கள் ஈடுபடவேண்டும் என்பதை ரஜனி வெளியீட்டகமும் விரும்புகிறது.

'ரஜனி' மாத நாவல் இதழ் வெளியீட்டு முயற்சியில் எண்பத்து நான்கின் நடுப்பகுதியில் கால்பதித்த ரஜனி வெளியீட்டகம் ஒன்பது மாதங்களில் எட்டு நாவல்

களை வெளியிட்டு வெளியீட்டுத் துறையில் பலர் ஈடுபட உற்சாகத்தைத் தந்தது.

நமது மண்ணில் தோன்றிய நெருக்கடிகளுக்கு முகம் கொடுக்க முடியாமல் மண்ணைவிட்டு வெளியேறியதால் 'ரஜனி'யின் தொடர்ச்சியான பங்களிப்பை வழங்கமுடியாது போயிற்று. மீண்டும் தாயகமண்ணில் கால்பதித்தபோது 'ரஜனி' வெளியீட்டை ஆரம்பிக்கு மாறு வற்புறுத்தி வந்தவர்கள் பலர்.

'ரஜனி', நாவல்களை மாத்திரமன்றி நல்ல இலக்கியங்களையும் நூலாக வெளியிட வேண்டும் என்ற பலரின் விருப்பம் நியாயமானதாகவே இருந்தது.

அதன் விளைவு—

'ரஜனி' வெளியீட்டகம் நல்ல நூல்களைத் தொடர்ந்து வெளியிடும் முயற்சியில் இன்று கால்பதிக்கிறது!

அதுவும் தனது முதலாவது வெளியீடாக-ஈழத்தின் முன்னணிக் கவிஞரின் முதலாவது நூலை வெளியிடுவதில் 'ரஜனி' இரட்டிப்பு மகிழ்வடைகிறாள்.

'தான்தோன்றிக் கவிராயர்' என்ற கவிஞர் பற்றி இன்றைய 'இலக்கிய இளசு'களுக்கு மட்டுமன்றித் தம்மை இலக்கிய 'மேதைகள்' என்று தமக்குள் நினைத்துக்கொள்ளும் சில பழசுகளுக்கும் அதிகம் தெரியாது.

அந்தக் கவிஞர் எழுதிப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த கவிதைகளை மட்டும் வெளியிடுவதானால் ஒன்றல்ல நூறு தொகுப்புகளை வெளியிடலாம். ஆனால், ஒரே ஒரு குறை... அவரது கவிதை எதுவும் இதுவரை வெளிவந்த தில்லை.

அந்தக் குறையைத் தீர்க்கும் பேறு 'ரஜனி'க்கு இப்போது கிடைத்திருக்கிறது. அதுவும் 'ரஜனி'க்கு ஒருவகையில் பெருமைதான்! அந்தப் பெருமையைத் தான்தோன்றிக் கவிராயர் மூலம் ஈட்டுவதற்காகத் தற்கொலைக்கும் அடியேன் தயார்!

பாரிசு

—ரஜனி குகநாதன்

பங்குனி 1992

... ..
... ..
... ..

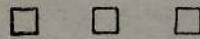
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..

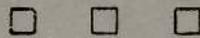
... ..

'தலை' வணக்கம்

புனிதர்களாய் வேஷமிடும் புல்லர்களே
நிரம்பிய இப்பூவில், நல்ல
மனிதர்சிலர் உள்ளார்; இம்மாநிலத்தை
வழிநடத்தும் மாந்தர்; அன்னார்
கனிவுமிகும் உள்ளத்தாற் காசினியை
அழிவின்றிக் காக்கின்றார்கள்!
“இனிதினிது இவ்வையம்” என, இவராலே
கலைஞர்பலர் இகத்தில் உய்வார்!

இவர்களிலே ஒருசில பேர்எனை ஆக்கும்
எனைஊக்கும் என்னைக் காக்கும்
சுவர்கள்என நிற்கின்றார்; 'குகன்'ஒருத்தர்;
'கனகு' என்னும் சுடர்ஒருத்தர்!
அவர்களினால் நூலுருவம் அடையும் இந்தப்
பாத்தொகுப்பை, அன்பரீர்!நும்
கவவுக்கை நெகிழாமற் கட்டாயம்
நுகர்ந்தென்றும் காத்தல் செய்வீர்!

'கனகு' என்றும் கலைஞர் இனத்துக்கும்,
'குகநாதன்' கலைமைப் பிஞ்சு
மனம்என்றும் மாறாத மகனுக்கும்
நன்றிகளை மனத்திருத்தி,
முனம்முனர்என் முதற்கவிதை முத்துகளைத்
தொகுப்பாய் நும்முன்னர் வைத்தேன்!
'தனம்'எனநான் சேமித்த தமிழ்ப்பாடற்
சுவைஞர்களே! தலைவணக்கம்!

எனக்குள்ளே இன்னொருவன்

பல்கலை வேந்தர்
சில்லையூர் செல்வராசன்

“எனக்குள்ளே இன்னொருவன்
இருக்கின்றான் !” ; சிரிக்கின்றான் !!!

இது, என்னுடைய பன்னிரண்டு, பதின்மூன்று வயதுப் பிராயத்திலே தான்தோன்றிக் கவிராயர் யாத்த கன்னிக் கவிதைகளுள் ஒன்று.

ஆமாம் ! என்னைப் பற்றி இவன் எழுதிய கவிதை தான்!

ஏக வசனத்தில் இவன், அவன் என்று வியக்கிறேனே என்று தப்பாக நினையாதீர்கள். பால்ய சிநேகிதம் ஆயிற்றே !

இவனுக்கும் எனக்கும் பால்ய சிநேகம்தான். பிறந்த நாள் தொட்டே இவன் எனக்கு, உடன் பிறந்த வியாதி என்று கூடச் சொல்லலாம்.

இந்தக் கவிஞனின் பெறுமதி எனக்கு அப்போது புரிய வில்லைதான், அதனால்தான் வியாதி என்றேன்.

பயல் படு சுட்டி! நம்புவது கஷ்டம்! பன்னிரண்டு வயதில் கவிதை வந்ததென்றால் பாருங்களேன் !

இந்தப் போக்கிலி றாஸ்கலுக்கு 'ஆத்திசூடி', 'கொன்றை வேந்தன்' எல்லாம் ஐந்தாறு வயதிலேயே அத்துப்படி! "பாலன் பஞ்சம் பத்து வயது" என்று இவனுடைய தாய் பழமொழி சொல்வார். அந்தப் பத்து வயதிலேயே இவனுக்குத் தமிழ்ப் பஞ்சம் தீர்ந்து விட்டதாம். குறும்புத் துடியனாக இருந்த அப்போதே வள்ளுவனின் ஆயிரத்து முந் நூற்று முப்பது குறள்களையும் மனனம் பண்ணித் தலை கீழாய்ச் சொல்வானாம். நாள் ஒன்றுக்குப் பத்தென்று கணக்குப் பண்ணி நூற்று முப்பத்து மூன்று தினங்களில் பாட மாக்கினானாம் கிறுக்கன்! தலைக் கிறுக்கன் !

பதினாறு வயது வருவதற்கு முன்னர் பால பண்டிதர் பரீட்சை 'பாஸ்' பண்ண வேண்டுமென்று, நிகண்டு முதற் கொண்டு இலக்கண ஏடுகளை நெட்டுருச் செய்து, 'நிதம்பம்' குதம்பம்' என்று எதுகைச் சொற்களை நீறுதுளிபண்ணி, இலக்கியக் கரண வித்தைச் 'சறுக்கீஸ்' புலவர்களின் சிலம் படிப் பாட்டுத் திரட்டுகளையும் மனனம் செய்து, படித்துக் கொடுத்த தூரத்து உறவுப் பாட்டனார் தன் உயிரைக் கோட்டைவிட்டதும் பரீட்சையையும் கோட்டைவிட்டு, முப்பது நாற்பது வருஷங்களாகத் தன் கையை ஊன்றிக் கரணம் அடித்துக் கலை உலகில் கவனம் பெற்றுவிட்டதால், என்னவோ தானும் ஓர் இலக்கிய ஜாம்பவான் என்கிறமாதிரிப் பீற்றித் திரிகிறான். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில்,

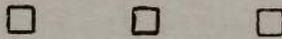
அதிஷ்டம் காரணமாக அன்றி, “ஆனா விலாசம் அடிக்
காமற் பாட்டுலகில், தானாகத் தோன்றித் தனிவழியே
செல்பவன் யான்” என்று தன்னைத் தன் முதலாவது கவிதை
யிலேயே அறிமுகம் செய்தான். கொக்கட்டிச் சோலையில்
வதியும் ஈஸ்வரக் கோமான் மாதிரித் தானும் தானாகத்
தோன்றியவனாகக் கருதி, சமத்காரமாகத் “தான்தோன்றிக்
கவிராயர்” என்று தனக்கு ஒரு புனை பெயரைத் தானே
சூட்டிக்கொண்டு, ஆடம்பரம் பண்ணுகிறான். தான் சிலப்
பதிகாரன் போற் சிங்காரக் கவிஞனாம். கம்பன் போல்
வித்தகப் புலவனாம், காளமேகம் போல் ஆசு கவியாம்.
புகழேந்தி போற் சித்திரப் பாடல் வல்லவனாம்.

“சரி! ஒரு கவிதைப் புத்தகம் போட வக்கில்லை.
பேச்சுப் பல்லக்கு; தம்பி கால் நடை” என்று நான் ஏளனம்
பேசினவுடன் ஆசாமிக்கு ரோஷம் வந்து விட்டது.

“போடுகிறேன்! என்னுடைய புத்தகத்துக்கு முன்னுரை
எழுத எவனுக்கடா தகுதி? நீ எழுதுகிறாயா?” என்று,
நண்பர் மல்லிகை டொமினிக் ஜீவா மாதிரி எனக்கே சவால்
விட்டானே பாருங்கள்!

என்ன செய்யலாம்? ஒளவைக்கு “உன்னோடு வாழ்தல்
அரிது” என்று அவள் திட்டிய இடும்பை கூர் நல் வயிறு,”
எனக்கு இவன் உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி!

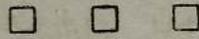
இவனுடைய சவாலை ஒப்புக் கொண்டேன்!

பாவம் இவன்! தன் பன்னிரண்டாம் பிராயம் முதல் சுமார்
நாற்பத்தைந்து வருஷங்களாகக் கவிதைகள் எழுதி விட்டான்-
எங்களுடைய ‘கல் தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தில் முன்
தோன்றி மூத்த’ தமிழ் மொழியில்! ஒரு கவிதைத் தொகுதி
கிடையாது. “செத்தவன் கையில் வெற்றிலை பாக்கு

வைத்த’’ சரம கவித் தொகுதிகள் நூற்றுக்கும் மேல், யார் யாரோ இவன் எழுத வெளியிட்டு, இவனும் அவர்களும் அழுது அழுது அடியடைந்த அன்பர்களாகி விட்டார்கள். இவன் ஒரு கிறுக்கன். தலைக் கிறுக்கன்தான் இல்லையா?

இவன் எழுதிய கவிதைகளோ இரண்டாயிரத்துக்கு மேல் தேறும். இருந்தும் உருப்படியாக இவனுடைய ஒரு கவிதைத் தொகுதி கூடப் பிரசுரமாகவில்லையே என்ற ஆதங்கத்தில் கொஞ்சம் கசப்பாகவே இந்த நீண்ட பீடிகையை எழுதி விட்டேன். உங்களைச் சிரமப் படுத்தியிருந்தால் மன்னியுங்கள்.

“ஊரடங்கப் பாடல்கள்” என்ற இந்த முதலாவது “தான்தோன்றிக் கவிராயர் தனிப்பாடற்றிரட்டு” உருவான வரலாறே சுவையானது.

பிறந்து வளர்ந்த மண்ணிற் போலவே, இவன் கொழும்புக்கு வாசம் பண்ண வந்த நாள் முதல், இவன் கூடவே நான் ‘குடி’ இருந்திருக்கிறேன். இவனுடைய இலக்கிய நண்பர்கள் பற்பலர். இவர்கள் அடிக்கடி சந்தித்து ‘ஞான பானாதி களுடன்’ திண்ணைப் பேச்சு நடத்துவார்கள்.

1971ஆம் ஆண்டில். காலிமுக ஹோட்டலுக்கு அயற் புறமாகக் கடற்கரை அருகில் இருந்த ஒரு வீட்டில் ஒரே அறையில் நாம் இருவரும் வசித்தோம்.

அக்காலத்தில் தினமும் இவனை மாலையில் சந்தித்து இரண்டு மணி நேரமாவது கலை, இலக்கியம் பற்றிச் சொல்லாடிச் செல்லும் இவனுடைய ஆத்ம நண்பராக விளங்கியவர், ஜவகர் இரத்தினம் என்று நாம் அத்தியந்தமாக அழைக்கும் ஆர். எஸ். கனகரத்தினம். ஆழமான கலை, இலக்கியச் சுவைஞர். அத்தி பூத்தாற் போல் தான் எழுதவும்

செய்வார்; பிறரை எழுதவும் செய்வார். 'றெயின்போ' அச்சக உரிமையாளர்.

1971ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல், மே மாதத் தொடரில், ஜாதிக விழுக்கி பெரமுன இளைஞர்கள் நடத்திய கிளர்ச்சியின் விளைவாக நம் நாடெங்கும் ஊரடங்கச் சட்டம் பிறப்பிக்கப் பட்டது. அது சற்றே தளர்த்தப்பட்டு, மாலையில் சில மணி நேரம் மட்டும் நடமாட உத்தரவு கிடைத்த சுமார் ஒரு மாத காலத்திலும் கூட, கனகு, தினமும் கவிராயரைச் சந்திக்க வருவார்.

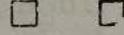
ஒரு நாள் மாலையில், பல்வேறு வர்ணத் தாள்கள் கொண்ட அழகான இரண்டு சிறிய கையடக்கக் கொப்பி களோடு வந்தார். 6 அங்குல அகலம். 4 அங்குல உயரம். ஒவ்வொன்றிலும் சுமார் 120 பக்கங்கள் இருக்கும். அத் தனையும், குழந்தைகளின் உள்ளங்களைப் போல, ஒன்றும் எழுதப்படாத சுத்தத் தாள்கள். கவர்ச்சியான கட்டுமானம். அச்சகக்காரர் ஆயிற்றே!

கவிராயரிடம் கொப்பிகளைக் கொடுத்தார். ஒரு கட்டளையும் போட்டார். "இந்தக் கொப்பிகளை உங்கள் கவிதைகளால் நிரப்பித் தர வேண்டும். தினமும் ஒரு கவிதை யாவது எனக்கு வேண்டும். நாளை மாலை வருவேன். அப்போது முதற் கவிதை தேவை. 8 மாதங்களில் 2 கொப்பி களும் நிரம்பி விடவேண்டும்."

இதுதான் கட்டளை. கவிராயருக்கு உற்சாகம். தான் தோன்றித் தனம் தலைக்கேறி விட்டது. "தினம் ஒன்றன்று; பக்கத்துக்கு ஒன்றாகத் தினமும் பத்துக் கவிதைகள் எழுது கிறேன். 25 நாள்களில் கொப்பிகள் நிரம்பிவிடும்" என்றான்.

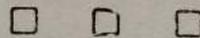
மறுநாள் மாலை கனகுவுக்கும் எனக்கும் திண்ணைச் சமாவில் அலசித் திளைக்கப் பத்துப் பாடல்கள் கிடைத்தன.

அடுத்த 20 தினங்களில் இரண்டு கொப்பிகளும் நிரம்பி விட்டன.

இக் கவிதைகளுக்கு “ஊரடங்கப் பாடல்கள்” என்று, தான் தோன்றி மகுடம் இட்டான். ஊர் அடங்கிய வேளையில் உள் வீட்டில் அடங்கி இருந்து எழுதியதால் மட்டுமன்றி, ஊர் உலகத்தின் பல்வேறு விஷயங்கள் அடங்கிய பாடல்கள் என்பதாலும் இந்த மகுடம் பொருத்தமே என்று கனகு கருதினார். வெண்பா, குறள், கட்டளைக் கலித்துறை, ஆசிரியப்பா முதலாம் பா வடிவங்களே இவற்றுள் பெரும் பாலும் விரவி வந்தாலும், மரபை மீறாத புதிய கவிதை வடிவங்களும் இப் பாடல்களிலே இடம் பெறக் காணலாம். அந்த ஒரு மாத காலத்தில் தினமும் மனத்தில் மாறி மாறி ஏற்பட்ட மனநிலைகளில் உண்டான உணர்வுகளையும் சிந்தனைகளையும் எதேச்சையாக இந்தப் பாடல்களில் கவிராயர் வடித்திருக்கிறான். பிறர் கருத்துகளை மனத் துற்றபோது ஏற்பட்ட அருட்டுணர்விலும் சில கவிதைகள் அவற்றைத் தழுவி உருவாகியுள்ளன. ஒன்றாக வைத்துப் படிக்கிறபோது, கவிதைகள் சில வேளைகளில் ஒன்றுக் கொன்று முரணாகத் தென்படுவதற்குக் காரணம் இவையாக இருக்கலாம்.

“மனிதர் எத்தனை, உலகம் அத்தனை” என்று கவிஞர் முருகையன் சொல்வார். ஒரு பிறவிக் கலைஞனும் ஓர் உலகம் தானே! அவனுக்குள் இருக்கும் மனங்கள் அனந்தம். “மனங்கள் எத்தனை கவிஞனும் அத்தனை” என்று, முருகையன் கவிதையைப் பின்பற்றிக் கொண்டு செல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

இருபது வருஷங்களுக்கு மேலாக ஊறப்போட்டு வைத்திருந்த ஊரடங்கப் பாடல்களை நூலுருவில் ஒன்றாகப்

படிக்கிற பேறு இப்போது தான் வாய்த்திருக்கிறது. தாமதத் துக்குச் சப்பைக்கட்டுக் காரணங்கள் தேவையில்லை. “உங்கள் கவிதைகளை நீங்கள் நூலாகப் போடவில்லையே!” என்று கேட்டால், “நான் என்ன புத்தக வியாபாரியா?” என்று இந்தக் கிறுக்கன் கேட்பான் என்கிறார்கள் சிலர். “நூல் வெளியானால் பொட்டை தெரியுமென்று பயம்” என்று சொட்டை சொல்கிறார்கள் சில தூற்றல் பேர்வழிகள். காற்றுக்கு ஏற்றபடி தூற்றும் நபர்களைப் பற்றிக் கவலையோ கரிசனையோ படும் சுபாவம் இவனுக்குக் கிடையாது.

“நமக்கொன்றும் பிரமாதமாக அள்ளிப் போட வேண்டாம். கேவலம், நல்லதை நல்லதென்று பகிரங்கமாகச் சொல்லக் கூடத் திராணியற்ற இந்தத் தமிழ்ச் சமூகத்துக்கு, எதற்காக நாம் படைத்துப் போட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும்?” என்று அர்த்தப்படும் புதுமைப்பித்தன் கூற்றுத் தான் ஞாபகம் வருகிறது.

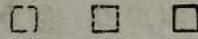
புதுமைப்பித்தன் போலவே, படைத்துப் போட இவன் மறுக்கவில்லை. புத்தகம் போடத்தான் மறுத்தான். “மதியையும் எமக்குச் செலவிடு; உன் நிதியையும் எமக்குச் செலவிடு” என்று மடியைப் பிடிக்கும் மதி கெட்டகதி கெட்ட சமூகப் பேதைகளை மதிக்கத்தான் மறுத்தான்.

இவனுடைய இந்தத் “திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கைக்” கூட, பக்தி விசுவாசத்தோடு மதிக்கத் தெரிந்த மனத்தெளிவும் பணத் தளிர்ப்பும் உள்ள ஒரு சில விசால உள்ளம் கொண்ட வர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். அவர்களுள் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தவர் காவலூர் எஸ். குகநாதன். இராமனுக்குப் போல இவனுக்கு வாய்த்த அபூர்வ சகோதரன். குகன், நல்ல எழுத்தாளர்; பத்திரிகையாளர்; ரஜனி வெளியீட்டகம் என்ற தன் பிரசுராலயத்தின் மூலம் ஏலவே சுமார் பத்து நூல்களை வெளியிட்டவர். இப்போது பிரான்சில் இருந்துகொண்டு,

தான் முன்பு பணியாற்றிய 'ஈழநாடு' பத்திரிகையின் பந்தம் அறுந்து போகாமல், 'பாரிஸ் ஈழநாடு' என்ற வார இதழை ஆசிரியராகவும் அமர்ந்து நடத்துகிறார்.

“ஊரடங்கப் பாடல்கள்” நூலுருவம் பெற அவரே முழு முதற் காரணர் கவிராயரின் ஒரு குறுகிய மாதக் கருவினைப் பெறும் பேறு. அவருடைய அருவினைப் படுத்தலாற் கிடைக்கிறது. அவர் சாக மாட்டார். ‘‘தமிழுக்குத் தொண்டு செய்தோன் சாவதில்லை’’ என்று பாடினான் பாரதிதாசன் என்ற பொய்யாமொழிப் பாவேந்தன். புலவன் வாக்குப் பெர்ப்ப்பதில்லை!

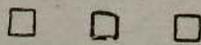
1950ஆம், 60ஆம் தசாப்தங்கள் மட்டுமல்ல; 1970ஆம் ஆண்டுத் தொடர் தசாப்தமும் ஈழத்துத் தமிழ்க் கலை, இலக்கியத் துறைகள் கொடி கட்டிப் பறந்த காலம். சிங்கள, ஆங்கில கலை, இலக்கியத் துறைகளும் தமிழோடு இணைந்து அணைந்து தழுவிச் சுடர் எழுப்பிய காலம். எழுத்துச் சுதந்திரத்தின் எழுச்சித் தலைமுறைக்காலம். புதிதாக விடுதலை பெற்ற இலங்கையின் கலை, இலக்கியப் பொற்காலம்.

தமிழிலே ஆர். கே. சண்முகநாதன் என்பார் குயுத்தியார் கேள்வி பதில் மூலம் பத்திரிகை உலகில் பரபரப்பை உண்டாக்கினார். பின்னர் அதனைச் செழுமைப்படுத்திய எஸ். ஈ. சிவநாயகமும் முழுமைப்படுத்திய அறிஞர் அ. ந. கந்தசாமியும் தொடர்ந்தார்கள். பண்டிதர் திருமலை ராயர் என்ற பெயரில் அ. ந. க. சிலப்பதிகாரம் பற்றி எழுதிய கண்டனக் கட்டுரைகள் பெரும் சர்ச்சையைக் கிளப்பின, எழுத்துத் துறையில் இந்த முன்னுரையாளரும், தான் தோன்றிக் கவிராயரும், எஸ். பொன்னுத்துரையும் கூடார்த்த சித்திரம் என்ற ‘கார்ட்டூன்’ துறையில் ஓவியர் ரவி வர்மாவின் வழித் தோன்றலான ரத்ன வர்மாவும், சவாரித் தம்பர் புகழ்

சிரித்திரன் சிவா என்ற சிவாஜி சிவஞானசுந்தரமும் தங்கள் அங்கதப் படைப்புகளால் பொறிப் பறத்தினார்கள்.

சிங்களத்தில் 'ஜனா' என்ற தனபாலாவும் விஜேசோ மாவும் கிண்டற் கவிஞன் மீமன பிரேமதிலக்காவும் ஆங்கிலத்தில் 'ஃப்ளைபைநெட்' தார்சி வித்தாச்சியும் ஆனந்த குமாரசாமியின் பேரன் முறையான 'வல்றஸ்' என்னும் பத்மநாபாவும் கூடார்த்த சைத்திரிகர் கொலெட்டும், ஜே குயில், சூட்டி பண்டா போன்றோரும் தங்கள் இங்கிதமான அங்கதக் கை வீச்சால் விட்டு விடுதலையாகிக் கரணமடித்துக் கலை, இலக்கியத் துறைகளை ஆளுமை செய்த பேனா மன்னர்களின் ராஜாங்க காலம் அது.

கவர்னர் ஜெனரல் ஒலிவர் குணதிலக்கா 'திக்குவாயர்' என்று அங்கதமாகத் திட்டவும் பிரதமர் பண்டாரநாயக்காவுக்கு நரி மூளை என்று ஏளனம் செய்யவும் பிரதமர் டட்லி சேனநாயக்கா மோதக வயிற்று வலிப் பிள்ளையார் என்று கிண்டல் செய்யவும் காலித் தகநாயக்கா சாராய ரசாயன சாஸ்திரி என்று கேலி பண்ணவும் இலக்கியக்காரனுக்குப் பேச்சுச் சுதந்திரமும் மூச்சுச் சுதந்திரமும் அப்போது இருந்தன. உண்மையில் இந்தப்படியே பகடி பண்ணித்தான் தான்தோன்றிக் கவிராயர் "தலைவர்கள் வாழ்க மாதோ!" என்ற வாராந்த கவிதைத் தொடரில் பென்னம் பெரிய நாட்டுத் தலைவர்களையெல்லாம் அகடம் பண்ணித் தினகரன் வார மலரில் அப்போது எழுதினான். சிரித்திரன் சிவா, அந்த ஒவ்வொரு கவிதைக்கும் படம் வரைந்து, தன் கூடார்த்த சித்திரத் திறத்தால் அவர்களை விகடம் பண்ணினார்.

இவனுடைய தான்தோன்றித் தனம், "தலைவர்கள் வாழ்க மாதோ!" என்ற கவிதைத் தொடருடன் தான் ஆரம்பமானதன்று. நான் குறிப்பிட்ட 'இலங்கையின் தமிழ்க் கலை'

இலக்கியப் பொற் காலத்தில்'. இவன் தன் அங்கதக் கவிதை களால் நிகழ்த்திய 'கிளர்ச்சிப் பாடல்கள்' பல.

வீரகேசரி ஞாயிறு இதழில், 1956ஆம் ஆண்டு வாக்கில், இவன் ஆசிரியம் பண்ணிய காலத்தில், வாரந் தோறும் கலை, இலக்கிய உலகில் நடைபெற்ற 'அங்கிடுதத்தங்களை' அங்கதம் பண்ணிக் கவிதைகள் எழுதிய போதே பேனாவில் சிவப்பு மையைத் தொட்டுக் கொண்டான். குட்டுப்பட்டு வர்கள், தூஷணை வார்த்தைகளால் திட்டி, அனாமதேய அஞ்சல் அட்டைகள் எழுதுவார்கள். தாமே வள்ளுவப் பெருந் தகையின் வாரிசென்று தம்பட்டம் அடித்துத் திரிந்த பெரியார் ஒருவர், வழக்குத் தொடுத்து வக்கீல் நோட்டீஸ் கூட அனுப்பி விட்டார்.

பிறகு, 'பாரதியின் ஆவி பழக்கமடா எந்தனுக்கு' என்பது போல் சொந்தம் கொண்டாடிக் கொண்டு இரண்டு தடவை கவிதைச் சமர்கள் செய்து அமார்க்களப் படுத்தினான் இவன். செய்தி என்ற பத்திரிகையில் "நானே பாரதி" என்று தலைப்புப் போட்டுக் கொண்டு இவன் கவிதையை ஆரம்பித்த போதே வாணி தாசர்களுடன் விவாதம் பிறந்து விட்டது.

"தாயினால் ஆணை; தந்தையின் ஆணை;
தமிழ் எனது அடிமையின் ஆணை;
கோயிலாம் அகத்தில் கொண்டெனை இருத்திக்
கும்பிடும் வாணி மீதாணை!"

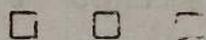
என்று தொடங்கியது இவன் சமர்ப் பாட்டு. தமிழை அடிமை என்றும் கலைமகள் தன்னைக் கை தொழுகிறாள் என்றும், இப்படித் தெய்வ நிந்தனை செய்த ல் யார் தான் விடுவார்கள்?

தொடர்ந்து, தினகரன் ஞாயிறு இதழில் இவன் கிளப்பி விட்ட "பாரதி கவிதைச் சமர்" மிகப் பிரசித்தம். இலங்கையின் அன்றைய முன்னணிக் கவிஞர்கள் அனைவருமே களத்தில்

இறங்கிக் குட்டை குழப்பினார்கள். இறுதியில் இவனும் கவிஞர் முருகையனும் இணைந்து கொண்டு, ஏனையோரைச் சாடி, குருகேஷத்திர யுத்தத்துக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தார்கள்.

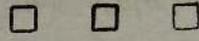
பல மேடைகள் ஏறிய “சான்றோர் வழக்கு” என்ற கவிதை நிகழ்வின் கதை தனிக் கதை. முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுக்கும் இலக்கண மரபுப் பண்டிதர்களுக்கும் இடையில் இழுபறி நடைபெற்ற 1960ஆம் ஆண்டுத் தொடரில், “சான்றோர் வழக்கு, இழிசனர் வழக்கு” என்ற சம்வாதத்தையே அடிப்படையாக வைத்து, இவனும் முருகையனும் சொக்கனும் அந்த மேடை வழக்கை நடத்தினார்கள். இவன் முற்போக்கு வக்கீல். முருகையன் பண்டிதர்களின் வக்கீல். சொக்கன் நீதிபதி. மூவரும் கவிதா விவாதம் மூலமாகவே மேடையைப் பொடி படச் செய்வார்கள்.

அப்போதைய சாகித்திய மண்டலத்துடனும் இவன் கவிதை மூலம் நடத்திய கணைத் தாக்குதல்கள் பல. “லைசென்ஸ் எடுத்தால்தான் லாயக்கா நாம் எழுத?” கூழ்ப்பாணைப் பண்டிதரைக் குட்டுதற்கே வந்துள்ளேன்!” “பரிசு கேட்டம்மாணை!” போன்ற இவனுடைய தனிக் கவிதைகளை அன்றைய முற்போக்கு ரசிகர் பலர் மனனம் செய்து பாடித் திரிவார்கள். இப்படியாக, தமிழ்க் கவிதையை ஒரு போராட்ட ஆயுதமாகவே இவன் கையாண்டான்.

ஆனாலும், கவி அரங்கங்களில் தலைமை வகித்தும் பங்கு பற்றியும், “தேனாகப் பொன் நிலவு திகழ்கின்ற ஓர் இரவு” என்று இவன் பீடிகை பாடத் தொடங்கினால் சபையில் ஒரே ‘கப்-சிப்’. அந்தப் பாட்டாலேயே கூட்டத்தைப் பந்தனம் செய்து விட்டு, கவிதை மொழியாய்த் தொடங்கினால், இரட்டைக் குழல் துப்பாக்கியில் இருந்து ரவைகள்

பாய்வது போல, வார்த்தைகள் இவன் வாயிலிருந்து பீறியும் சீறியும் பொழியும்.

“நீ முன்னுரை எழுதுகிறாயா?” என்று இவன் விட்ட சவாலை நான் ஒப்புக் கொள்ள இப்படிப் பல காரணங்கள். ஆனால் மிக முக்கிய காரணம், என்னை விட இவனை இத்தனை அன்னியோன்னியமாகத் தெரிந்தும் புரிந்தும் கொண்டவர்கள் வேறு எவரும் இல்லை என்பதே!

எவ்வளவு அன்னியோன்னியம் தெரியுமா?

284 என்ற இலக்கத்துக்கும் 220 என்ற எண்ணுக்கும் உள்ள அன்னியோன்னியம். சில இலக்கங்களுக்கும், ஒட்டிப் பிறந்தவை போல், ஒன்றுக்குள் ஒன்றான அன்னியோன்னியம். இருப்பதுண்டு, மேற் குறித்த இரண்டும் அவ்வித எண்கள்.

பைத்தோகரஸ் என்ற பண்டைய கிரேக்க அறிஞர் பற்றி அறிவோம். கேத்திர கணித நிபுணர். அக் கணிதத்தில் ‘தியறம்’ (THEOREM) என்பார்களே - தேற்றம்; ‘நெடுங்கை வரைச் சதுரம்’ (SQUARE OF THE HYPOTENUSE) என்ற தேற்றத்தைக் கண்டு பிடித்தவர் அவர். அதாவது, செங்கோண முக்கோணத்துக்கு எதிர் முகமான உறு நீள் கோட்டுச் சதுரம்” என்ற தேற்றம். பைத்தோகரஸ் கண்டுபிடித்தவை தாம் நான் மேலே குறிப்பிட்ட அந்த அன்னியோன்னிய எண்கள் இரண்டும். இரண்டையும் பிரிப்போம். பகுப்பெண்களைப் பார்ப்போமே!

284 என்ற எண்ணை, 1, 2, 4, 71, 142 ஆகிய இலக்கங்களால் மட்டும் பிரிக்கலாம். இந்தப் பகுப்பெண்களைக் கூட்டினால் வருவது 220.

220 என்ற எண்ணை, இதே போல, 1, 2, 4, 5, 10, 11, 20, 22, 44, 55, 110 என்ற இலக்கங்களால் மட்டும் பிரிக்கலாம். இந்தப் பகுப்பெண்களைக் கூட்டினால் வருவது 284.

இரண்டு எண்களையும் எப்படித் தான் பிரித்துப் பகுத்துப் பிளவு படுத்த முயன்றாலும், மசியாமல், ஒன்று மற்றொன்றாகி, ஒருங்கிணைந்து, இரட்டையர் போல் ஒட்டிக் கொண்டு, பிறவியிலேயே பிணைந்து கிடக்கிற அன்னியோன்னியம், எனக்கும் தான்தோன்றிக் கவிராயர் என்ற இவனுக்கும்.

இவன் 284; நான் 220. அல்லது இருவரும், மறுவளமாக!

இன்னும் சத்தியமாகச் சொல்லப்போனால், “எனக்குள்ளே இன்னொருவன் இருக்கின்றான்; சிரிக்கின்றான்” என்று இவன் யாரைக் குறிப்பிடுகின்றானோ அந்த அவனே தான்.....

25.1.1992

சில்லையூர் செல்வராசன்
49/7, ஃவைவ் வீதி
கொழும்பு 5.
இலங்கை.
தொலைபேசி: 583969

அஞ்சலி !

நெஞ்சக் கிளையமர்ந்து நீபாடக் கேட்டெழுதும்
பஞ்சக் கவிஞனெனைப் பாலிக்கும் - அஞ்சுகமே !
சஞ்சலங்கள் தீர்க்கும் கமலப்பூம் பாவாய்! உன்
பஞ்சடிக் கே என்முதற்பூம் பா !

21-5-71

முன்னோட்டம் மூன்று !

பின்வரும்என் பாக்கள் பிழையுடைத் தாயினவை
உன்னி இழைத்தவைஎன் றுய்த்தறிக - என்னை ?
வழுக்களே தேடுகிற வாசகர்க்கும் உள்ளக்
களிப்பூட்டல் என்றன் கடன் !

21-5-71

வாழ்வேன் !

காலனுக் கென்றன்
 காயம் பலியானால்
 காலத்துக் கென்றன்
 கவிதை பலியாமோ ?
 காலனுக் கென்றன்
 காயம் பலிப்படினும்
 காலத்துக் கென்றன்
 கவிதை பலிஆகாது !

21-5-71

ஈசன் + ஈசல் = கவிதை

ஈசன் தொடக்கம்புற்
 றீசல்வரை என்கவிதைப்
 பாசக் கயிற்றினிலே
 பம்பரங்களாய்ச் சுழலும்!

எண்ணம், இதயம்
 இரண்டினையும் ஈர்ப்பதெதும்
 வண்ணக் கவிஎழுத
 வாய்த்த கருஎனக்கு !

21-5-71

தனிநபர் வழிபாடு !

எழுவாய் இலாமலே செயப்படுஉ பொருளில்லை
 என்பதால், இரண்டும்இன்றி
 இருக்கின்ற வசனத்தி னாற்பயனி லைஎன்ப
 திலக்கணம் ! அதுபோலவே,
 வழிபாடு செய்ப்படும் தனிநபர் இல்லாமல்
 வழிகாணும் வாய்ப்பும்இல்லை;
 வழிகாட்டி, வழி, இரண் டும்இல்லா நாட்டிலே
 வளமேதும் வாய்ப்பதிலையே !

உண்ணா விரதம் ஒண்ணாது !

உலகத் தீரே ! உலகத் தீரே !
 உண்ணா விரதம் எண்ணா திருந்து
 மண்ணாய்ப் போகும் உலகத் தீரே !
 காட்டிற், கடலிற், ககனத் திடையில்
 வேட்டைக ளாடி விலங்குமீன் பறவையைத்
 தேடித் தேடித் தினமும் புசித்துப்
 பாழும் வயிற்றையே பக்குவ மாக
 நாளும் பொழுதும் நயம்படப் பேணி
 மண்ணாய்ப் போகும் மண்ணகத் தீரே !
 அறிவுக் குணவும் மனதுக் குணவும்
 சிந்தனைக் குணவும் செவிகளுக் குணவும்
 உள்ளம், விழிகள், உணர்வுகட் குணவும்
 கொள்ளை கொள்ளையாய்க் கோடி உருவில்
 மண், விண், வான், வெளி, மற்றியாங் கணுமே
 கொட்டிக் கிடக்க எட்டியும் பாராது
 உண்ணா விரதம் ஒம்பியே, அறிவுப்
 பட்டினி கிடந்துமாள் கின்றீர்!
 மட்டிப் பட்டி மந்தைகாள்! மாந்தரே !

நாவாயுதம்!

மௌனம் கலக நாஸ்திஎனும்
 வாக்குத் தவறு; நாவொன்றே
 ஐ.நா. சபையின் ஆயுதம்இன்
 றகிலக் கலக நாஸ்திக்கு!ஆம்
 ஆட்சிப் படுத்திச் செம்மையுற
 ஆணித் தரமாய் ஆற்றுகிற
 பேச்சே கலக நாஸ்திக்குப்
 பேரா யுதம்இன் றுலகத்தில்!

21-5-71

எலிக்கொப்டர் விடுதூது !

இயந்திரப் பறவாய்! இயந்திரப் பறவாய்!
 இறக்கை முதுகிற் சுழற்றிப் பறக்கும்
 எலிக்கொப் டர்எனும் இயந்திரப் பறவாய்!
 வாழிநீ! நாட்டை வன்முறையினின்று
 மீட்கும் பணியில் விழைகிறாய் வாழி!
 இரவும் பகலும் எத்தனை தடவையோ
 என்இல் தாண்டி ஏகித் திரும்புவாய்!
 போகும் வழியில், என் பொன்மனக் காதலி
 உறையுளும் உளது! என் உயிர்க்கோர் தூதுரை!
 அவசர கால நிலைமையின் விளைவாய்
 பாதிநாள் வீட்டிற் பதுங்கிக் கிடக்கிறேன்!
 மீதிப் போதிலும் காதலி யாட்குச்
 சேதி யனுப்பும் ஏதில னானேன்!
 புகையிரதம் வருதல் போதல் நின்றது!
 தொலையுரைக் கருவியோ துண்டித் துள்ளது!
 கடிதம் அனுப்பினாற் கைக்கெட் டாது!
 கலவர ஒலிகளாற் கலங்கிப் போலும்
 உன்னைத் தவிரப் பிறிதோர் பறவையும்!
 என்மனைப் பக்கம் ஏகிடக் காணேன்!
 ஆதலி னால்என் அன்புரு வான
 காதல் மடந்தையைக் கடந்து செல்கையில்
 சற்றே தரித்துச் சாற்றாய்
 இற்றைய நிலையிலும் “இருக்கிறேன்” என்றே!

நினைவே நிறைவு!

பாத்திரத்தில் தண்ணீரைப் பாதிவிட்டு
 வைத்திருந்தேன்!
 பார்த்தொருவன் “பாத்திரம் நீர்பாதி
 நிறைந்துளதென்றான்”;
 வேற்றொருவன் “நீர்குறைய விட்டுளது
 பாதி” என்றான்;
 சாற்றுமொழி இரண்டும் சரி! ஆயின்
 நோக்கிரண்டே!
 நோக்கிரண்டில் ஒன்று நுடக்கம்; மனத்தாழ்வுப்
 போக்கைக் குறிப்பது; எல்லாம் பொய்க்கும்எனும்
 நம்பிக்கைத்
 தேக்கக் குறிப்பது; எல்லாம் சித்திகரமாகும் எனும்
 ஆக்கநிறை நினைப்பால் அகிலம் நிறைவுறுக!

21-5-71

‘நீரோ’ சனகனுக்கு நேர்!

கதிர்எறிந்து ரோம்கன லிடைத்தீய
 கவிஇசைத்த ‘நீரோ’வைச் சினப்போர்,
 ‘மிதிலை எரிந்திட வேதப்பொருளை
 வினவும் சனகனை’ ஏன் மறந்தார்கள்?
 எதிலும் நம்மவர், வேற்றவர்எனும்
 ஏற்றத் தாழ்வுகள் போற்றுதல் செய்யா
 விதிச மைத்துக் கடைப்பிடித் தாலே
 வித்தியாதுறை சித்தி பெற்றோங்கும்!

22-5-71

புலக சமாதானத் தத்துவம்

காதல்!

“ஏலா தவள்கூட இல்லாமல் வாழ்த”லென
மாலாகி நம்பி மணந்தோனே — ஏலாதக்
கோதையுடன் வாழ்தல் கூடஇருந் தானெனும்
பேதைமைக்குக் காதலென்றும் பேர்!

22-5-71

புகழுடம்பு!

தக்க சமயத்திற் சாகத் தெரிந்தோர்க்கே
ஒக்க புகழ்வந்து றும்!

22-5-71

உலக சமாதானத் தத்துவம்!

தத்தம் அலுவலையே தாம்பார்த்தால், இவ்வுலகில்
எத்தொல்லை யேனும் இலை!

22-5-71

உழை! பிழை!

பந்தயத்திற் கட்டும் பணம்போல வேகமாய்
எந்தக் குதிரையுமே ஏகாது-சொந்த
உழைப்பால் வருவது யர்வென் றதிர்ஷ்டப்
பிழைப்பாளி, எண்ணிப் பிழை!

22-5-71

நாக லோகம்!

நன்றாய் நிமிர்ந்து நடந்தாற் 'செருக்கன்'
நடைகுனிந்து
சென்றாற் 'பயங்கொள்ளி,' செட்டாய் இருந்தாலோ
'சீ! கருமி,'
தின்றாற் குடித்தாற் செலவிட்டால் 'ஊதாரி',
'சீரழிவான்'
என்றே பழிக்கும்இகம் நாகம்போல் நாக்கி
ரண்டுடைத்தே!

22-5-71

கூந்தலழகியர் !

சிந்தனையா ளர்க்குச் சிரசில் வழக்கைவிழும்
வெந்துயரம் உள்ளோர்க்கும் வீழுமே - இந்தரையில்
ஆரணங்கு மார்தாமாய் அந்தநிலைக் காளாகாக்
காரணங்கள் தாம்அவையே காண்!

தீமைக்கியல்பு திடீர் !

நல்லதை உணரமாந்தர் நாட்பலவாகும்; தீமை
வல்லது; நொடியில் மக்கள் வாங்குவர் அதனை
நெஞ்சில்;
பல்பயன்தரும் சஞ்சீவிப் பாகுடல் சேரநாளாம்;
கொல்விஷம் உடனேஓடிக் குருதியிற் கலக்குமன்றோ?

22-5-71

நீ தீ!

சிந்துரப் பொட்டும், வாயிற்
சிந்து வெற்றிலைச் செஞ்சாறும்
பந்தெனத் திரண்ட மார்பைப்
பற்றியே தொங்கும் செக்கர்
அந்திவான் வர்ணப் பட்டின்
ஆடையும், யாவும், தேகம்
வெந்திடச் செய்யும் தீயின்
ஞாபகம் விளைத்த தன்பே!

22-5-71

காதற் கிண்ணம் !

கண்ணே!என் காதலி!நீ
 'காப்பி' அருந்துகிற
 கிண்ணமாய் நான்மாறக்
 கிட்டாதோ! ஏனா?அக்
 கிண்ணமாய்த் தானிருந்தால்,
 கிள்ளாய்!உன் வாய்அதனை
 நண்ணுகிற போதெல்லாம்
 நான்பெறுவேன் முத்தங்கள்!

22-5-71

தமக்கென வாழார் !

ஆறு தனக்காக அன்று பெருகுவது!
 பேறு,மழை, தான்பெறவே பெய்யாது!-
 சோறுதனைச்
 சேரவிளை யாதுவயல்! சீர்சான்றோர் வாழுவதும்
 ஊரவர்க்கே ஈய உரம்!

23-5-71

அளவுக்கு மிஞ்சினால் . . .

உண்டு வயிறுமுட்டி உப்பிவிட்டாற் போதுமென்பீர்
கொண்டவளோ நான்கு குழந்தைகளைக் -
கண்டுவிட்டாற்
போதுமென்பீர் மாந்தரே! பொன்பொருளோ
மீந்தபினும்
ஏதுக்குப் போதாதென் பீர்?

23-5-71

தட்டச்சுக் கருவிக்கும்
சைக்கிளுக்கும் சிலேடை !

எச்சரிக்கை செய்ய இருக்கும் மணிச்சத்தம்
அச்சே இரண்டுக்கும் ஆதாரம் - உச்சக்
கதிகருதிச் செய்த கருவிகள் தட்டச்சும்
மிதிவண்டி யும்நிகரா மே!

23-5-71

நல்லது ! வாழும்!

இது நன்றே! இதுதீதென்
றுணர்ந்து தேறும்
எவன்வாழு மட்டும் என்றன்
எழுத்தும் வாழும்!

23-5-71

வெற்றாரவாரம் !

ஆழக் கடலில் அலைபேசா தே!கரைதான்
ஒலமிடும் கல்லாரை ஒத்து!

23-5-71

காதலினால் அமரநிலை எய்தல் கூடும் !

காதல் என்னும் கனிவுத் தத்துவம்
 பொருளே! உன்னைப் புகழ்நான் விழைந்தேன்!
 வாழ்வில் வந்திருள் சூழ்கரு மேகத்து
 ஒளியினைப் பாய்ச்சும் ஒரேவான் வில்லே!
 வைகறை வெள்ளியே! மாலை மதியமே!
 மழலைக் குழுவியின் தொட்டிலின் மீதும்
 மௌனமாய்த் துயிலும் கல்லறை மீதும்
 ஒன்றே போல ஒளிஉமிழ் கதிரே!
 கலைகளின் தாய்நீ! கவிஞனின் தியாகியின்,
 தத்துவ ஞானியின் ஆத்மா வேசம்நீ!
 ஒவ்வோர் இதயத் தொளியும் மூச்சும்
 ஒவ்வோர் உறையுளின் ஆசாரி யும்நீ!
 வீடு தொறும் சுடர்விளக் கொளித்திரி யும்நீ!
 நித்தியக் கனவினை நீணில மாந்தன்
 முதலிற் கண்டதும் உன்னா லன்றோ?
 இசையையே குரலாய் எய்தினை! ஆதலின்
 உலக மெங்கணும் ஜீவ நாதத்தின்
 அலைகளைப் பரப்பும் அற்புத மாயினை!
 பெறுமதி யற்ற ஐடங்களை உயிர்ப்பித்து,
 அற்பக் களிமண் அரசர்க ளாகவும்
 அரசிக ளாகவும் ஆக்கிட வல்ல
 மந்திர வரதி! மாய விநோதனே.
 இதயம் என்னும் இங்கித மான
 அற்புத மலரின் நறுமண மாகிய
 புனித வெறியே! போதை யூட்டு உன்
 தெய்விக மயக்கம் சேரப் பெறாதார்
 விலங்கினும் கடையரே! வீரரின் வேதமே!
 உன்னையே ஓதுவோம்! உன்னை ஓதினால்
 உலகமே சுவர்க்கம்ஆம்! உன்னை
 ஓதிடும் நாங்களுந் தேவர்க ளன்றோ!
 23-5-71

கூடா நட்பு!

நாயோடே எல்லையிலா நட்புறவு கொள்வீரேல்
நாயோடே திண்டாடு வீர்!

23-5-71

உப்பிட்டார்க் குள்ளம்!

சங்கு, முத்து, ஓர்க்கோரை சார்பவளம் ஈவதனாற்
பொங்குகட லேஉன்னைப் போற்றேன்நான்—
பங்கமுறும்
நாழி உணவுக்கும் நல்குகிற உப்புக்காய்
வாழியென வாரிதி!என் வாழ்த்து!

23-5-71

(கடல்படுதிரவியம் ஐந்து :சங்கு, முத்து, ஓர்க்கோரை, பவளம், உப்பு.)

கைத்தலம் பற்றும் கனா!

கைகுலுக்கிக் கொண்டே களத்துக்குள் மல்யுத்த
மெய்வல்லு னர்இருவர் மேவுவார் — செய்யமண
வேளையிலே தம்பதிகள் மேற்கொள்ளும் 'கைப்பிடி'யில்
ஆழமுள்ள தர்த்தம்! அறி!

23-5-71

எதைத் தீர்க்கும்!

குண்டுகளைத் தீர்க்கவே துப்பாக்கி வல்லதன்றிச்
சண்டைகளைத் தீர்க்கவன்று காண்!

இரட்டைத் தீர்ப்பு!

மாற்று :

குண்டுகளைத் தீர்க்கும் துப்பாக்கி யாலேதான்
சண்டையையும் தீர்க்கலாம் காண்!

23-5-71

மின்னலைப் போல் ஒரு பாட்டு!

மின்னலைப் போல் ஒரு பாட்டு — இந்த
மேதினி பற்றி விழித்தெழக் காட்டு
வன்னத் தமிழ் மடவாட்டி! — உன்றன்
வார்த்தைக் கனலிடை தோய்த்தெனக் கூட்டு!

24-5-71

எல்லாம் நீ!

காலமெல்லாம் உன்நினைவு
கருத்தெல்லாம் உன்மீதே
ஞாலமெல்லாம் உன்உருவம்
ஞானமெல்லாம் நீஎனக்கு!

24-5-71

துறவியே நாஸ்திகள்!

துறவறம் என்பது கடவுள் மறுப்பு!
 பரமன் உடலைப் படைத்த காலை
 மனிதனுக்குநா அவசியமான
 பயனிலா உறுப்பெதும் படைத்திருப்பானோ?
 படைப்பியல் தன்னையே பழிக்கும் —
 துறவறம் கடவுள் துதிப்பன் நிழிப்பு!

25-5-71

நா நோக்குங் காலை...

நோயறி கருவி நுண்ணிய நாவே!
 நீட்டிய நாவின் நிலை ஆராய்ந்து
 மருத்துவர் உடல்நோய் மதிப்பர்
 மனநோய், அறிஞர்கள் மட்டிடுவாரே!

25-5-91

நட்பறிவு!

நாம்உளர்ஆங் கால்புரிவர் நண்பரெமை! நாம்புரிவோம்
நாம்இலர்ஆங் காலவரை நன்கு!

25-5-71

(பணம் உளர்-இலர்)

மனத்துவாரம்!

சின்னஞ் சிறிதோர் செயலால் மனிதமனத்
தன்மை யினைத்தேர்தல் சாலுமே — பொன்னொளிரும்
சூரியனைக் கூரைத் துவாரம் வழிக்காணும்
காரியம்போல் ஏலுமது காண்!

25-5-71

வாணி தா மூன்று வரம்!

வாணி! எனக்கு மூவர மருள்தாயே!
 மணவா என்னும் மாயக் குரலோன்
 தீப வர்த்தினி ராக மிசைத்தே
 எரியா விளக்கினை ஏற்றவும், வள்ளல்
 அக்பரின் அரண்மனை அடுத்திசை வேந்தன்
 தான்சன் என்பான் மேக ராகக்
 குறிஞ்சியை இசைக்கக் குளிர்மழை பொழியவும்
 மூவள வேந்தர் முன்னால் ஓளவை
 வெண்பா இசைக்க வெறிதே கிடந்த
 குறும்பனந் துண்டம் குருத்தலர்ந் தெழுந்து
 மரமாய்த் தழைக்கவும் வைத்த கலாவதி!
 பாரோர் உளங்கள் பண்படச் செயஅதே
 மூன்று வன்மையும் வேண்டும்இன் றெனக்கே!
 இருட்கணம் கப்பிய இதயங் களிலே
 இலட்சிய வேட்கை எனும்பெருஞ் சுடர்த்தீ
 கொழுந்தெழு மாறும், கொடிய பாறைக்
 கன்மன மாந்தர் கனிந்துளம் நெகிழ்ந்து
 கண்ணீர் மழையினைப் பொழிந்திடு மாறும்
 பட்டுக் கிடக்கும் பாழ்மனங் களிலே
 அன்புஅறம் அருள்முதல் அத்தனை பண்பும்
 தழைத்தெழு மாறும், தமிழினைக் கருவிகொண்டு
 அற்புதக் கவிதைகள் ஆயிரம் ஆயிரம்
 பாடிடும் வரமருள்! பாதம்
 சூடினேன் சிரமிசை சுடர்கலைச் சோதியே!

கடவுளும் காக்கை வன்னியனோ?

கடவுளே! நில்லும் ஓர்கணம்! உம்மிடம்நான்
கடாவுதற் குண்டொரு முக்கிய கேள்வி!
கண்டிப்பாய் நீர்பதில் தருதல் வேண்டும்!
அணங்கினை 'வுமன்' என ஆங்கிலர் அழைக்கிறார்!
'வுமன்,வுமன்' என்றே சிலதரம் சொன்னால்
'வு'கரம் 'எ'கரமாய் எளிதிற் றிரிந்தே
'எமன்எமன்' என்பதற் கிணைவுறக் கேட்கும்!
எப்படி இந்த நுட்பம் அறிந்தனர்
அப்புலத் தோர்கள்? எப்பவோ தமிழ்க்கவி
உயிரை வாங்குவதில் 'வுமனும்' யமனும்
ஒன்று தான்என நன்று தேர்ந்து
"நன்மனை தோறும் பெண்டிரைப் படைத்து
நமனையும் என்ப டைத்தாய்" என்றும்மிடம்
வினவிய வார்க்கு விளம்பினீர் போலும்!
கல்,மண் தோன்றாக் காலத்தே வாலொடு
முன்தோன் றியதமிழ் முதுகுலப் புலவன்
செப்பிய கருத்தினை அவர்வேறு
எப்படித் திருடினர் ஏகனே! இறைவா?

கத்தரிச் செங்கோல்!

ஜனநாயகம் ஒரு கத்தரி ஒக்கும்!
 அரசுக் கட்சி ஓர் அலகு; எதிர்க்கட்சி
 மற்றோர் அலகு; மாறுபட்ட டென்றும்
 எதிரெதிர்த் திசையில் இயங்குவ திரண்டும்;
 கத்தரி அலகிரண் டிடைப்பட்டு
 உத்தரிப்போர் நாடுறைந் திடும்பொ துமகார்!

25-5-71

செருப்புக்கும் சம்பளத்துக்கும் சிலேடை!

பெருப்பின் இடறிச் சிறுப்பின் கடிக்கும்
 செருப்பொக்கும் சம்பளமும் தேர்!

26-5-71

முத்தத்தின் ஓசை!

முத்தத்தின் ஓசை முழக்கமிடும் பீரங்கிச்
 சத்தத்தி னுள்ளடக்கந் தானெனினும் - சித்தத்தில்
 எத்தனையோ காலம் எதிரொலிக்கும்; பீரங்கிச்
 சத்தமோ சொற்பகணம் தான்!

26-5-71

வாழும் யுகத்தின் மனச்சாட்சி!

பெரியோர்கள் யாரெனக்
 கேட்பின் எவர்என்பதைப்
 பேசுவேன்! கேளும் உலகீர்!
 பேராளருக் குரிய
 மேலாங் குணங்களும்,
 பெருமை தருபண்பு நலமும்,

பரிகாரமாய்க் கண்ட
 னங்களைக் கருதி, எதிர்
 பாராமலே முகமனை,
 பாராட்டையும் கண்ட
 னத்தையும் ஒன்றுபோற்
 பாவிக்கும் சமசித்தமும்,

அரிதான வெற்றியோ
 அல்லாது தோல்வியோ
 அடையினும் நிதானமின்மைக்
 காளாகிடா மனமும்,
 ஆபத்தை வஞ்சனையை
 அலட்சியம் செய்வன்மையும்,

உரியோர்கள் உண்மையிற்
 பெரியோர்கள்; அவர்களே
 உலகினுயர் வரலாற்றினை
 உருவாக்க வல்லவர்கள்;
 தாம் உயிர் வாழ்கின்ற
 யுக மனச்சாட்சி அவரே!

கல்விப் பயன்

கற்றதனா லாய பயனென்கொல், மற்றோர்மேற்
குற்றஞ் சுமத்தா விடின்?

27-5-71

கடவுளின் வாடகை!

ஓசியிலே வந்திவ் வுலகிற் குடியிருக்கும்
பாசி மனம்படைத்த பாரோரே! - யாசித்துப்
பாடடைவார்க் கீவீர்! அப் பண்பே இறைவனுக்கும்
வாடகையைக் கட்டும் வழி!

27-5-71

கர்ப்பத் தடை!

கர்ப்பத் தடைப்பேச்சென் காதுபடும் போதெல்லாம்
அற்பநினைப் பொன்றென் அடிமனத்தில் - உற்பவிக்கும்.
யாதாயின் பெற்றோர்க்கு யான்ஆளும் மைந்தனெனுஞ்
சாதார ணச்செய்தி தான்!

27-5-71

மடிவு முடிவன்று!

போய்விட்டாய் என்றாலும் பொற்கொடியே!

அஸ்தமனம்

ஆய்விட்டாய் என்றுதூய ர கேன்நான் - காய்வட்ட

வெய்யோன் ஒளிபாய்ச்ச வேறிடம்செல் வேளையினை
மொய்யிரவென் நேமாற வோ?

27-5-71

இனியது கேட்பின்...

ஏ!மித்திரனே! என்றென்றும் துயில் வளரும்
பூமித்தாய் தன்உதரப் பொற்கூல் புகுந்துவிழி
மூடி உடல்தளர்த்தி மோனத் தயர்ந்திடுதல்
கோடி இனிமை!ஆம்! கோடி இனிமையடா!

27-5-71

நித்தியபேரின்பம்!

நாழிகைமூன் நிற்பமுற நாடுமது; நாள்மூன்று
கேளிக்கை காணுதற்குச் சீட்டாடு;—சூழின்பம்
மாதம்மூன் றெய்த மணம்செய்; நிதம்களிக்க
மூதறிஞர் நூலிலுளம் மொய்!

27-5-71

தேவியர் காவல்!

மகள்,சோ தரி,தாய், மனைவிஎனும் காப்புள்
சகமாந்தர் வாழ்க்கை சரண்!

27-5-71

மாறுவன மூன்று!

காரிகைக்கும் காற்றுக்கும் காசுக்கும் மாறுகையே
சீரியல்பொன் றில்லைநிலை; தேர்!

27-5-71

ஆண்மைப் பலி!

அந்தஸ் தழுகறிவோ டாஸ்திமுத லானவைஆண்
சுந்தரிக்குக் காட்டினே கூடுவாள்;- சுந்தரியோ
கண்ணைமட்டும் காட்டிவிடின் காலடியில் ஆண்சரணம்
பண்ணிடுவாள்; ஆண்மை பலி!

27-5-71

சிகரத்தை நான் அமைப்பேன்!

பைய நலிந்துவரும் பழைய தமிழ்க்கலைகள்
உய்திடவும் புதுக்கலைகள் ஓம்பித் தமிழ்வளர்ந்து
வையத்தில் தலைசிறந்து வாழ்ந்திடவும் யேனையினாற்
செய்துதமிழ் எழுத்தின் சிகரத்தை நான் அமைப்பேன்.

27-5-71

தூண்டும் துணை வேண்டும்!

செய்ய முடிந்தவற்றைச் செய்வதற்குத் தூண்டி அவை
செய்யவைக்கும் செய்யதுணை சேர்ந்தாலே-

வையத்தில்

மேலாம் புலமை மிளிரும் தனித்திறத்தார்
காலாவர் பூஉயரக் காண்!

27-5-71

கயிற்றைவிட நூல் வலிது!

கழுத்தினைத் தூக்குக் கயிற்றைவிட நூலே
அழுத்த வலியவடம் ஆகும்-எழுத்தாளர்
எத்தனையோ பேர்சுருக் கிட்டுத்தத் தம்நூலால்
செத்துளர்!ஆம், நூல்வலிது! தேர்!

27-5-71

வாழ்க்கை!

கண்டறிந்தன் பாடிக் கலந்து பிரிந்துசெல்ல
என்றதுயர்க் காதை இகம்!

28-5-71

யன்னலிலே ஒரு மின்னல்!

என்னயல் வீட்டில்
எனக்கெதிர்ப் பாட்டில்
இருக்கும் அறைக்கொரு யன்னல்-அந்த
யன்னலிலே ஒரு மின்னலின் பின்னல்!

இன்னல்கள் என்மனந்
தின்ன முனைகையில்
இன்னலைத் தின்ன எழும்சுவைக் கன்னல்
யன்னலிலே வரும் மின்னலின் பின்னல்!

28-5-71

செத்த பிறகேன்?

மாண்ட பிறகேன் மலர்வளையம்? வாழுகையில்
பூண்டாற்பூ மாலை, புகழ்!

28-5-71

திருட்டுக்குத் தண்டனை!

ஒருவர் மனத்தை ஒருவர் திருடின
திருமணமே ஆயுட் சிறை!

28-5-71

சிறந்தோர் சிறைப்படுவர்!

ஆற்றல், அழகுடையார்க் காபத்தே எப்போதும்
போற்றிஅடைப் பார்அவரைப் பொற்சிறையில்-

ஏற்றக்

கிளி,மைனா, கூட்டிற் கிடை;ஆந்தை, காக்கை
வெளியே உலாவி வருமே!

28-5-71

வெளித் தோற்றம் உண்மையன்று!

காலே வயிற்றுக்குத் தாங்கும் கருவியன்று;
நாலேநாள் பட்டினியில் நைந்துகிடந்-தாலேதான்
பாதத்தைத் தாங்கும் பணியாள் வயிறென்னும்
போதம்வந் தாகும் புலன்!

28-5-71

அறிவு!

அறியேல் அறியேமென் றறிதலும் அறியின்
அறிந்த தறிவம் என்றறிதலும் அறிவு! அறி!

28-5-71

உபதேச உரிமை!

சப்பாத்தென் காலைச் சரியாய்க் கடிக்குமிடம்
செப்பத் தெரியாமற் செப்புகிறீர் - சப்பாத்தை
மாற்றாதீர் என்று! நீர் மாறிநா னானால்தான்
ஏற்கும் மதியுரைத் தலே!

28-5-71

பாட்டுத் திறத்தாலே...

சூரியனை நில் என்றால் நிற்கும்; அந்தச்
சுந்தரப்பொன் மதிசொன்னால் தோன்றும்,
போகும்;

வாரியடித் தெழுந்தோடி அமரர் வந்து
வணங்குதற்கெம் காலடியில் வளைந்து நிற்பர்;
தேரியக்கிப் பார்த்திபனின் பாகன் கண்ணன்
சேவிக்க விரைந்திடுவான்; கிறங்கிச் சுற்றிப்
பாரியங்கும்; எங்கள் குலம் படைக்கும் பாட்டின்
பழகமுதச் சுவைப்போதை பருகி யன்றோ?

29-5-71

பயத்தாலே பார் உய்யும்!

தெய்வ பயத்தாலே தீதருகிச் சீலங்கள்
உய்வதுபோற் போரா யுதபயத்தால்-மெய்யாய்த்
தழைத்திடுமே பாரிற் சமாதானம்; மாந்தர்
பிழைத்துய்யக் காலாகும் பீதி!

29-5-71

மகாரசிகள்!

குளியல் அறையும் கேட்கிறதோர்
 கோதை பாடும் குரலோசை;
 வெளியே கதவிற் சாவிக்காய்
 விளங்கும் தொளையிற் செவிவைத்து;
 விழிகள் மூடி யொருசுவைஞன்
 விரல்கள் நொடித்து ரசிக்கின்றான்
 களிகூர்ந்து! ஆகா! சங்கீதக்
 கலைக்கே இவனோர் பேறன்றோ?

29-5-71

தரித்திரத் தனக்காரர்!

ஏழையாய் வாழ்வார் பணக்கார ராய்ச்சாக
 முளையிலார் ஒம்பும் முறை!

29-5-71

ஞாலத் தூதன்

காலைத் தரையில் வேருன்றிக்
 ககனத் திடையே தலைதூக்கிக்
 காலும் ஒளிசேர் தாரகைகள்
 காதில், உலகின் மர்மங்கள்
 சாலக் கூறி உறவாடும்
 காலத் தூதன்; கவிஞன்யான்;
 ஞாலத் துறையும் மானிடரின்
 ஞானக் கண்ணும் யானாவேன்!

30-5-71

மரகத நாடு!

பல்திசைவாழ் பிறநாட்டார் பசிக்குணவை உதவி
 ஒல்குபுகழ் கொண்டுவளம் உய்த்தபெரு நாடு!
 நெல்மணிகள் விளையாத நிலந்தோறும், மின்னும்
 நல்மணிகள் விளைகின்ற நாடெங்கள் நாடே!
 தொல்காலத் தீழ்த்துத் துறைகரையை நாடி
 அல்பகலாய் வருகலங்கள், அழகுமணி கோடி
 கொள்முதல்செய் தேகுமணிக் குதமாக, நிதியம்
 மல்குமர கதநாடெம் மணித்திருத்தாய் நாடே!

30-5-71

பாலகன் தும்மல்!

இளந்தந்தை :

பாரேன் நடுங்கியது?
பாரேன் நடுங்கியதிவ்
வாரேன் நடுங்கியதிப்
பாரேன் நடுங்கியது?

இளந் தாய் :

சீராளன் என்உதரச்
சின்னச் சிசுப் புதல்வன்
ஆராத முச்சை
அடக்கி, விரல் மடக்கி,
கைமடித்துக் கால்மடித்து,
கணவேளை கண்மலரின்
மொய்இதழ்கள் இரண்டினையும்
மூடி, வெகு மும்முரமாய்ச்
சின்னப் பெருமுயற்சி
செய்'தச்சும் அச்சும்'என்
றுன்னி இருதும்மல்
உதிர்த்தான்; நொடிப்பொழுதப்
பென்னஞ் சிறிய
பிளிறல் ஒலிகேட்டுப்
பின்ன மடைந்திந்தப்
பேருலகம், என்னரிய
சின்னஞ் சிறுகஞ்சின்
சிரமத்தைத் தாங்காமல்
துன்னிக் கலங்கித்
துடித்து நடுங்கியது!
பாரேன் நடுங்கியதா?
பாரேன் நடுங்கியதென்
பாலகனார் தும்மலுக்கிப்
பாரே நடுங்கியது!

30-5-71

எழுதுவது ஏன்?

என்னை

நான்

கண்டு பிடிக்க

எழுதித் தரிப்பின் எது சாலும்?

என்னை

அவன்

கண்டு பிடிக்க

எழுதித்தரிப்பினும் எதுசாலும்?

அவனை நான் கண்டு

பிடித்துக் கொள்ளவும்

அவனை அவன் கண்டு

பிடிக்கச் செய்யவும்

எண்ணி எழுதின் எதற்காகும்?

எனை நான் தேடிக்

கண்டு பிடித்ததை

எழுத, அதில்

தனை அவன் தானாய்க்

கண்டுணர்ந்தறியத்

தமிழ் செய் வேன்!

மானிட வீரம்

Say, Heroic one—
 “My head is high,
 before which,
 even the lofty Himalayas
 bend down in reverence”

—Nazrul Islam

“வானுற ஓங்கும்
 இமயமும் குனிந்து
 வணங்கும் வாறாய்த்
 தலைநிமிர்ந்திருக்கும்
 மானுடன் யான்” என
 வழத்துக வீரனே!
 30-5-71

வீடு பெறும் மார்க்கம்!

அறம், பொருள், இன்பம் விட்டால்
 அடையலாம் வீடென் றொளவை
 திறம்படச் சொன்னாள்; வீடு
 தேடினால் நகரில், தேர்வீர்!
 துறந்து நாயகியின் ‘இன்பம்’
 குழந்தை ஒன்றேனும் இன்றி,
 ‘அறம்’ எனப் ‘பொருளை’ விட்டால்
 அடையலாம் நகரில் வீடே!

30-5-71

'சும்மா' எனும் ஆன்மா!

ஓட்டைகளால் வாயு

உள்ளே நுழைகிறது!

தவ்வுகளாலே வீட்டுத்

தாழ்வாரம் நிற்கிறது!

அச்சாணி துவாரத்துள்

அடையத்தேர் போகிறது!

பாணை, வெறும் குழிவாற்

பாத்திரமாய் ஆகிறது!

யன்னல், சதுரவெளி

யானதொரு 'சும்மாவே'

ஓட்டை, தவ்வு, துவாரம்,

குழிவு, வெளி சூனியங்கள்!

'சூனியங்களே பொருண்மைச்

சூட்சுமங்கள்; சூத்திரங்கள்;

இல்லாத 'சும்மா'க்கள்

இருப்பனவின் ஆன்மாக்கள்!

வார்த்தை யெனும் வானவில்!

முப்புசக் கண்ணாடியின் ஊடோர்
சொற்கருத்தின் ஏழ்வர்ணமும் காட்டும்
அற்புதம் மிகுசெப்படி வித்தை
அழகு கொப்புளித்திடும் கவிவித்தை!

30-5-71

இருதய வியாதி!

கருணை இலாமையே
இருதய வியாதி!

2-6-71

முவாத முக்கண் மொழி!

சங்கரன், நுங்கு, தமிழ், விழிமூன்று தரித்திடினும்
துங்க நுதல்விழி தூங்கும் மாசுண்டுமை தோழனுக்கு!
நுங்கின் விழிகளை நோன்றுதல் உண்டணில்!

நொய்வறியாத்
தங்கத்தமிழ் மொழிதான் நிதம்முவா முக்கண்ணு
டைத்தே!

2-6-71

வர்த்தகருக்கொரு புதிமதி!

தொழில்வளத் தீரே! தொழில்வளத் தீரே!
 சார்ந்த ஊரடங்குச் சட்ட நிலைமை
 வருடக் கணக்கில் வளரும் என்றஞ்சித்
 துயரில் துஞ்சும் தொழில்வளத் தீரே!
 விளம்பரத் துறையில் வித்தகன் என்பதால்
 தொழில்வளம் வளரத் தோதாம் யோசனை
 கூறுதல் எனக்கும் குறித்ததோர் கடனே!
 நாளிற் பாதி நாழிகைப் பொழுது
 வீட்டினுள் அடங்கி வேறெதும் செயவழி
 இன்றி மக்கள் குன்றிக் கிடக்கும்
 நிலைமை பன்னாள் நீடிப் பாகும்
 என்பது றுதியாய் நன்கா ராய்ந்தும்
 வர்த்தகக் கணிப்பு வல்லுனர் தேர்ந்து
 வரையறுத் திருப்பின் வழுத்துவன் யோசனை!
 புதியதோர் தொழிலிற் போடும் பணத்தை!
 சனநட மாட்டம் தடுக்குமிச் சட்டம்
 நிலைக்கும் நெடுநாள் வரைக்கும் அப்பாலே
 மூன்றுநான் காண்டும் முனைவுடன் நிலைபெறும்
 வர்த்தகம் எதுவா? வழுத்துகேன் கேளீர்!
 பாலருக் கேற்ற பல்விதப் பொம்மைகள்
 ஆக்கிடும் தொழிலிலே முனைவீர்
 தேக்கிநீர் செல்வச் சிறப்புற லாமே!

மனத்தின் மூடாக் கதவுகள்!

காதுகளுக்குக் கதவுகள் இல்லை;
கண்கள் இரண்டும் கதவுகள் கொண்டன;
கண்கள் துயிலிற் கதவுகள் மூடினும்
காதுகள் துயிலிலும் மூடுதல் இல்லையே!

2-6-71

நளைத் தமிழின் நலம்!

புல்லிதழ்ப் பணியில் ஆயுள்,
பூவிலே கற்பின் தூய்மை,
கல்லிலே கடவுள் என்று
கண்டநாள் கடந்து சென்று,
கனவுகள் கலைகளாகும்
காலம்போய், காணும் காட்சி
மனம், உணர்வு, அறிவைத் தாக்கும்
அதிர்வுகள் கலையாம் நாளில்

நேற்றைய தமிழைக் கொண்டே
இன்றைய பொருளைப் பற்றி
நூற்றுத்தா கவிதை என்னும்
நூதனப் பேதை யோரே!

நாளைய உலகி நோடு
நம்குலம் உறவு கொண்டு
வாழவே வழிசெய் மாறு
வண்டமிழ் புதுக்க வாரீர்!

2-6-71

அறிவுப் பொறி !

கண்ணால் முடிவது காணுதல் மட்டுமே!
 காதால் முடிவது கேட்டல் மாத்திரமே!
 உளத்தால் மட்டுமே உணருதல் சாலும்
 உணர்வதே உண்மை; அஃதொன்றே அறிபொறி!

2-6-71

எழுத்தெனும் இழுக்கு !

எழுத்து வந்ததால் எண்ணப் பதிவுக்
 கிழுக்கு வந்தது; ஞாபக சக்தி, வேர்
 ஊன்றும் ஆழ்ந்த உரத்தை இழந்தது;
 தேடிச் சேர்க்கும் தீர்க்கானு பவங்களை,
 அறிவுத் தகவலை அருங்கலைப் பொருள்களைத்
 திரும்பவும் பார்க்கலாம் எனும்தோற் றத்தால்,
 தீர மனத்திற் செலுத்துதல் விடுத்ததால்
 மறதி வந்தது; மனமெனும் அற்புதப்
 பதிவுக் கருவியின் பசிய
 வசிய சக்தி வளம்குன் றியதே !

2-6-71

மனிதன் ஒரு நாடாளுமன்றம்!

மானிடன்ஓர் நாடாளு மன்றம், அவயவங்கள்
தானிரண்டு பக்கத்துக் கட்சியினர்,-கூனில்
தலைகால் பிரதமரே; மூளை; எனினும்
அகமே சபாநாய கர்!

2-6-71

எது விலை உயர்ந்தது?

நல்மணிகள், வைரங்கள் நாலா யிரங்கோடி,
நெல்மணி ஒன்றுக்குவிலை நேராமோ?-கொல்பசியைப்
போக்குவது நெல்!உயிரைப் போக்குவது வைரமுயர்
ஆக்கப் பணியாலே ஆம்!

3-6-71

மதியும் விதியும்!

ஆற்றலால் என்பீர்வந் தாகுமொரு வெற்றியினை!
தோற்றால் விதிஎன்று தூற்றுவிர்!-ஆற்றும்
கருமத்தில் தோற்கின்ற காரணமோ தோல்வி
வருமுன்ஆ ராயா மதி!

3-6-71

நாரியரின் நால் பருவம்

சின்னப் பருவத்திற் சிங்காரப் பொம்மை; வளர்
கன்னிப் பருவத்திற் கட்டில்லா - இன்னல்;
மனையாளாய் ஆகஎசு மானி; குழந்தைக்கோர்
அனையாகத் தெய்வம் அவள் !

3-6-71

மனைவியரின் முப்பருவம்!

இளமையிலே ராணி; இடைவயதில் தோழி;
முதுமையிலே தாதி மனை!

3-6-71

நஞ்சாகும் சஞ்சீவி!

தொல்லைக் கௌடதமாம் சொத்து; மிகுந்துவிடின்
தொல்லைகளின் தாயும் அது!

3-6-71

மனவெளியை ஆராயா மாந்தர்!

அண்டவெளி வென்றீர்! அயலானை வேலிகடந்(து)
ஒண்ட முடியா துழல்கின்றீர்! — விண்டணுவை
ஆய்ந்தறிந்தீர்! மற்றோர் அகமறிந்தன் னாரொடுளம்
தோய்ந்தறியீர் மானிடரே! தூ!

3-6-71

சோம்பேறி!

ஈச்சமுனை ஏரம்பர்க்கு
எப்பொழுதும் சோம்பல்!
மூச்சுவிடச் சோம்பலினாற்
போச்சுதுயிர் சாம்பல்!

3-6-71

மரணம் ஒரு பாடம்!

இறந்தவர் கண்களை இருப்பவர் மூடுவர்;
இருப்பவர் கண்களை இறந்தவர் திறப்பரே!

3-6-71

வல்லானும் வல்லாளும்

ஆணுக் கழகுதன் அகத்தாள் செலவழித்து
 வீணுறுத்தும் செல்வத்தின் மேலாய்ப் பணம்தேடல்!
 பெண்ணுக் கழகிந்தப் பேராற்றல் வாய்ந்தவனைக்
 கண்ணாற் சிறைப்பிடித்துக் கல்யாணம் செய்துகொளல்!

3-6-71

சிகிச்சை!

உண்மை கசந்தால். உயர்ந்தோர் கவிஎழுத்து,
 நுண்மை உரைகசந்தால் நோகற்க — நன்மை
 கருதும் மருந்தின் கசப்பன்றி நஞ்சு
 தரும்புன் கசப்பன் றவை!

3-6-71

பக்குவம்!

இலகு மடந்தையோ எய்தின் உடம்பே
 'உலக மறிந்த'தற் கொக்கும் — நலம்தீதை
 ஒக்க அறியும் உளவளர்ச்சி கண்டே, ஆண்
 பக்குவப்பட் டான்என் பது!

3-6-71

அமர வாழ்வு!

காதல் வசப்பட்டும் காண்பா வசப்பட்டும்
போதை மதுவசப் பட்டுமே — சாதல்
வசப்பட்ட புன்மாந்தர் வாழ்வை நகைத்துத்
திசைப்பட்டேன் தேவர் திறம்!

3-6-71

மனக் களிப்பு!

வெந்ததைத் தின்று விதிவந்தாற் சாவமென
நொந்து கிடந்தயரும் நோய்மனத்துச் — சந்ததிகாள்!
ஆனந்தக் கூத்தன்றோ ஆயுள்! களிகூர்ந்தால்
வானகவாழ் விங்கும் வரும்!

3-6-71

இரு செல்வங்கள்!

அன்புடைய தாயே அருஞ்செல்வம்; அஃதுணர்ந்த
பண்புமகார் தாய்க்குமதே பாரில்!

3-6-71

முதுறை வரும் வழி!

மூப்பெனும் கால முதுமைப் பிடியினால்
வயது மிகமிக வாழ்க்கையின் இன்ப
அனுபவச் சுவைகளை அகற்றி வருகஎன்று
அறிவுரை கூறுவர்; ஆரின் வாழ்க்கையின்
இனிமைகள் கைவிட விடவே-
முதுமையின் கிழத்தனம் முந்துறும் வந்தே!

3-6-71

எட்டப் பூக் கொட்டாவி!

தாரகையாய் வானிற் தகதகக்கும் பொற்பூக்கள்
சேரப் பறித்தெடுக்கும் சிந்தையனாய்த்-தூரத்துக்
கற்பனையை இச்சித்தேன்; காலடியிற் கொள்ளைஎழில்
விற்பனைசெய் தேன்மலர்கள் விட்டு!

3-6-71

சாகாத கவிஞன்

வரலாற்றி லோகவிஞன் வாழ்கின்ற தெய்வம்;
அயல்வீட்டிற் பித்தன் அவன்!

3-6-71

பத்திரிகைப் பணி!

சத்தியத்தை வைத்தடைத்துச் சாளரமும் சாத்துவதே
பத்திரிகைக் கின்று பணி!

3-6-71

ஐந்தறிவை மீற அறியாத ஆற்றிவு!

“யான் காணும் தோள்வலிமை யாளன்” எனும்
மானிடனோ
காங்கேய நாட்டுக் காளைக்குத் தோற்கின்றான்!
“நாட்டியத்தில் வல்லாளன் நான்” என்னும்
மானிடனைக்

காட்டி லுறைமயிலின் களிநடனம் தோற்கடிக்கும்!
“இனிய குரலிசையில் எனக்கார் நிகர்” என்பான்
குனியக் குரலேழுப்பிக் குயில்கூவி வென்றுவிடும்!
“மானம் யானே பெரிதாய் மதிப்போன்” எனக்கவரி
மானங்கொரு மயிர்க்காய் மடிந்திவனைப் புறங்காணும்!
ஆற்றிவு கொண்டும் இவன் அண்டவெளி வென்றும்
மீற அறியான் விலங்கினத்தை வன்மைகளில்!

3-6-71

கற்புக் கிருவர்!

வெளியூர்த் தங்கி மீண்ட கணவன்
மனைவி யொடுதுயில் மடுத்த முதல்இரா,
கனவிற் பயந்து காரிகை” ஐயகோ!
கதவில் இடிப்பதென் கணவன்” என்றரற்றவும்,
கணவன் துடித்துக் கண்விழித் தஞ்சிச்
சாளரம் வழியே தாவினன் வெளியே!
இற்றைய இல்லற மேன்மைக்
கற்பினுக் கிரண்டுயர் சாட்சிகள்! வாழ்கவே!

3-6-71

பகைவர் பயன் !

பகையாளிக் கென்றும் பகர்நன்றி; உன்னை
அறிவாளி ஆக்குவத னால்!

3-6-71

சும்மா இராமை !

தனித்திருந்தாற் சும்மா இருக்காதீர்; சும்மா
இருந்தாற் தனித்திருக்கா தீர்!

4-6-71

இலக்கியம் வாழ !

இலக்கியத்தை எழுத்தளான் வாழவைக்க

வேண்டுமெனில்

இலக்கியமும் வாழவைக்க வேண்டும் எழுத்தாளனையே!

4-6-71

இலக்கியம்!

இலக்கியமோ

இன்பமானதுதான்—எனின்
இலக்கியம் ஆனது
துன்பம் அன்றோ?

4-6-71

ஒரு நாள் ராஜா!

கோவிந்தன் வீட்டுக்குக் கோன்அவனே இன்று;இல்லாள்
தாய்வீடு போயிருப்ப தால்!

4-6-71

மறதி மாணிக்கம்!

மாணிக்கம் பாயில் மறந்து குடைவளர்த்தி
ஆணியிற்போய்த் தான்தொங்கி னார்!

4-6-71

ஆலோலப் பாட்டு!

ஆலோலம் துன்பங்காள் ஆலோலம் சோ!சோ!
 ஆலோலம் துயரங்காள் ஆலோலம் சோ!சோ!
 பறவைகள்தம் மேனியிலே படியுமழைத் தூற்றல்
 சிறகுசிலிர்த் துதறுகிற சிங்காரத் தோற்றம்
 நிறைகிறதென் உள்ளத்தே! நேர்முகமாய்க் கூற்றம்
 அறையவரும் அக்கணமும் அச்சமிலை! தேற்றம்!
 இறகுசிலிர்த் துதறுகிறேன் துன்பங்காள் சோ!சோ!
 பறவைவழி பற்றுக்கிறேன் துயரங்காள் சோ!சோ!

4-6-71

குளிர் சுரம்!

தண்ணென் றிதமும் தகிக்கும் பெருநெருப்பும்
 ஒண்ணும் உணர்வை ஒரேகணமே—நண்ணுறுத்தும்
 ஆதலினால் ஒப்புமைகண் டாய்ந்து குளிர்சுரமென்
 றோதலாம் காதலினை யும்!

4-6-71

சாகாக் கவிதை!

பிறப்புண் டிறப்பிலை பேருண்மைக் காகும்
 இறப்பென் கவிதைக் கிலை!

4-6-71

பெண்ணடிமைக் கண்கள் !

காட்சியறை யன்னலிலே கண்கழித்த சேலையே
மாட்சியாய் வீதி வலம்செய்யப்-போய்ச்சுழன்று
பார்த்துமருண் டாகாப் பலகற் பனையெழுப்பும்
நேத்திரங்காள் ! பெண்ணடிமை நீர் !

4-6-71

கடவுள் காக்க!

காதலித்த ஆடவனைக் கைப்பிடியாப் பெண், மணந்த
பேதைக்குத் தெய்வம் துணை !

5-6-71

மோட்டார் மொடல்!

பிசகி வழிபோனாற் பின்வாங்கிச் சான்ற
திசைகண்டு மீண்டும்முன் செல்லும்- விசைகொண்ட
உந்துவண்டி போல ஒழுகினால் மானிடரே
இந்தரையில் வெற்றி பெறுவீர் !

5-6-71

மாளத் துணிந்தால் வாழலாம்!

காதல் வாழ வேண்டு மாயின்
காத லர்கள் மாள வேண்டும்!

5-6-71

கழுதைப் பிழைப்பு!

ஓயா ஒழுக்க உழைப்பாலே மாத்திரமே
வாயா தறிவிலையேல், வர்ழ்க்கை, வளம்—ஓயாத
நேர்மைக் கடும்உழைப்பின் நீங்காக் கழுதைமதிக்
கூர்மையின்றி என்ன கொளும்!

5-6-71

காதலும் கத்தரிக்காயும்!

அழுகிப்போம் நாள்முன்றுள் ஆதலினாற் காதல்
வழுதுணங் காயின்இழி வாம்!

5-6-71

பாசக் கயிறு!

மக்களின்மேற் பெற்றோர் மனைவியர்மேல் ஆடவர்கள்
வைக்குமதி பாசமுயிர் வாங்குவதால்- தெற்குறையும்
காலனுக்குப் “பாசக் கயிறே” கருவிஎனச்
சாலக் குறிக்கும் தமிழ் |

5-6-71

நட்பின் நீர்மை!

முகத்திலே பன்னீர் முதுகிலே வெந்நீர்
தெளிப்போரும் உண்டுலகில் ! தேர்!

5-6-71

கற்பிதம்!

அதிர்ஷ்டத்தை நம்புகிறேன்; இன்றேல்என் வையி
எதிற்பற்றி உய்தான்முன் னேறி ?

5-6-71

நிருபணம்!

நான் நம்பு கின்றேன் நரகை; அலால் என்பகைவர்
ஆன்மாக்கள் என்னா வது?

5-6-71

ஆதாரம்!

மோட்சத்தை நம்புகிறேன்; மூச்சுநின்றால் என் ஆன்ம
மீட்சிக்கே துண்டுவழி வேறு?

5-6-71

மனிதனின் படைப்பு வன்மை!

உயிருள்ள புழுவொன்றை
உண்டாக்கத் தெரியாத
உலக மாந்தன்
கயிறுதிரித் துயிரில்லாக்
கடவுளரைப் படைக்கின்றான்
கணக்கில்லாமல் !

6-6-71

துஷ்டரைக் கண்டால் தூரத்தூர!

மனைவியிடம் உனக்குள்ள மாறாத காதலைநீ
வழுத்துதற்குத்
துணையாய்ஓர் புரோகிதனைக் கொள்வாயோ?
கடவுளிடம்

கொள்ளும் பக்தி
தனைச்செலுத்த மட்டும் ஏன்தன் துணையை
நாடென்று

தலையை நீட்டி
வினைபுரிய வேதியனும் விழைகின்றான்? கண்டதுமே
விலகி ஓடு!

6-6-71

கவிதையும் விளைவும்!

மனதிலே தோன்றுவதை
மற்றோர்க்குப் புலப்படுத்த
வந்த பாஷை
மனதிலே தோன்றுவதை
மற்றோர்க்கு மறைக்கஇன்று
வழியாயிற்றே!

6-6-71

சகுனப் பிழை!

பூனைச் சகுனமோ
பொய்!இன் றிடர்தர
ஏனைய மனிதர்க
ளேகுறுக் கிடுகிறார்!

6-6-71

இதய வானம்!

வானிற் சந்திரன் மட்டுமா ஒளிரும்?
 ஏனைய தாரகை எத்தனை ஒளிவிடும்!
 ஆயினும் சந்திரன் சோதிச் செஞ்சுடர்ப்
 பூரண மதியாய்ப் பொலியு மெனின்நிதம்
 தாரா கணங்கள் தம்ஒளிக் கூர்மை
 சிதைய லாவ துண்டன்றோ?
 இதய வானிலும் இப்படித் தானே!

6-6-71

ஒருத்திக்கு மூவர்!

காரிகைக்கு மூவர் கணவராய் ஆனாற்றான்
 காரியங்கள் கச்சிதமாய்க் கைகூடும் - சீரின்பக்
 காதல்தரல் போஷித்தல் காலால் உதைகொடுத்தல்
 ஈதந்த மூவர் கடனே!

6-6-71

காசைப் பற்றிய கடவுள் கருத்து!

கடவுள் பணத்தைக் கருதுவதே தென்று
 திடமாய் அறியவழி கேளாய் — மடமாதே!
 யாரைப் பணக்கார ராக்கியுளார் என்றாய்ந்து
 பார்ஐயம் தீர்ந்து விடும்!

6-6-71

வானொலி வாழ்த்து!

சொல்வதற்கே ஒன்றுமில்லார் சொல்வதனை,
 கேட்பதற்கு
 வல்லவரும் கூட மறுத்துக்கேட் காதிருக்க
 நல்லகருவி ஒன்றை நானிலத்தில் விஞ்ஞான
 வல்லார்கள் செய்ததற்கு வானொலிஎன் றிட்டார்பேர்!

6-6-71

அற்புதக் கணவர்!

நாளுக்கு நாள் தனதில்
 லாளுக்கு வயதேற
 நல்லையர் முன்னென்றும்
 இல்லாத அளவிலே
 இல்லாளை அன்பு செய்கின்றார் - அவ்
 வல்லாளர் செய்தொழிலோ தொல்பொரு ளாராய்ச்சி!
 6-6-71

வீரத் தமிழர்!

சுத்த வீரர் சுந்தரமூர்த்தி!
 இரத்தம் சிந்தவோ இம்மியும் தயங்கார்!
 எவரும் ஐயம் இருந்தாற் சென்றவர்
 சவரம் செய்கையிற் காணலாம் உண்மையை!

6-6-71

மக்களெனும் மாக்கள்!

இரண்டு நிமிடம்காற் றில்லையேல் வாழீர்!
 இரண்டுவா ரம்நீர் இலையேல் — இரண்டுதிங்கள்
 தீனிஇலை யேல்வாழீர்! சிந்தனைஒன் றேனுமின்றி
 மானிடரே! வாழ்வீர் யுகம்!

9-6-71

சிந்தனைச் செம்மல் கந்தசாமி!

கந்த சாமிஓர் சிந்னை யாளர்!
 இந்தரை மாந்தர்போல் இருமடங் கதிகமாய்ச்
 சிந்தனை செய்யும் சித்தரின் வித்தைத்,
 தந்திர மறிவார்! யாதெனக் கேண்மோ!
 எந்த வேளையும் குந்திக் கொட்டிலில்
 மொந்தைக் கள், வெறி முட்ட மதகிச்
 சிந்தித் திருப்பார் — சிரசுகள் இரண்டால்!
 ஒருதலை யோடு சீர்தூக்கின்
 இருதலைச் சிந்தனை இருமடங் கன்றோ?
 9-6-71

பேராசிரியர் பீதாம்பரம்!

பேராசிரியர் பீதாம்பரனார்
 பெரும்பேச் சாளர்! பேரவை பற்பல
 கண்ட உரத்த கண்டம் உடையவர்!
 கொண்டலைப் புறங்காண் குரல்எடுத் தெழுந்து,
 பேசப் பிடித்தாற் பெருமழைக்கு அண்ணர்!
 ஆயினும் ஓர்சிறு நோயினர்; துயிலும்
 போதினில் பேசல் என்றொருநோய் அவர்க்கு! எனின்
 தான்துயில் தருணமன்று; அவையிற்
 பிறர்துயில் வேளையிற் பேசலே அவர்பிணி!
 9-6-71

தேசப் பற்று!

சாவதா தேசத்துக்காக? இலை! அதற்காய்
வாழ்வதே வீர வழி!

9-6-71

வர்த்தகர் முன்னேற வழி !

வர்த்தகம்முன் நேற வழிதிருட்டன்; நேமாற்று
வித்தைவழி; கற்றுயரு வீர்!

9-6-71

மாயும் போதே ஓயும்!

ஓயும் இறுதி உறுப்பிதயம் ஆணுக்கே!
ஆயிழைக்கோ நாவே அஃதாம்!

9-6-71

மணவாளர் கீதம்!

மனைவியர் பாத மலர்கள் படும்எம்
 மனைகளின் நிலங்களை வணங்குதல் செய்கிறோம்;
 மனைவியர் தோளைத் தழுவிப் பொழியும்
 மழையினைத் துதித்து வாழ்த்திப் பணிகிறோம்;
 மனைவியர் கூந்தலை மினுமினுப் பாக்கும்
 கதிரவன் ஒளியைக் கைதொழுகி நோம்;யாம்
 வெறுப்ப தெல்லாம் ஒரேபொருளே -
 பொறுப் புணர்விலா அப்பொருள்எம் மனைவியர்!
 9-6-71

பேதையர் இருவர்!

உலகின்றி வாழ்வேன் நான்என்
 றுரைப்பவன், நான் இல்லாமல்
 உலகம் வாழா தென்பானுக்
 கொருநிகர் சமானப் பேதை!
 9-6-71

மணமும் மரணமும்!

சச்சிதா னந்தன்ஓர் தத்துவ ஞானி!
 திருமணம் புரிந்தான்; சிநேகிதர் வந்து
 மலர்ச்செண் டுகளை வழங்கினர்; அவற்றை
 முகத்தரு கேந்தி முகர்ந்து மொழிந்தான்—
 “சென்றாண் டெந்தன் சிறிய தந்தையார்
 இறந்தார்; அன்றும் இதேவிதம் மலர்க்கொத்து
 எத்தனை வந்தும் எடுத்தவை முகர
 அவரால் முடிந்ததா? ஆகா! என்னால்
 முடிந்தது; இதுவே முக்கிய பேதம்
 இருசடங் கிலும்”என உரைத்தான்—
 ‘திருதிரு’ வென்று திகைத்தனர் தோழரே!
 9-6-71

'ர'கர வேறுபாடு!

பகரின் மணமரணப் பாகுபா டொன்றே—
'ர'கரமொரு சொல்லில் மிகை!

9-6-71

உடுக்கை!

கள்ளமின்றிப் பேணிஉனைக் காக்கும்கை,
உள்ளஒரே கையென் றுணர்!
உன்தோளில்

+ உடு = நட்சத்திரம்

9-6-71

வெற்றியே தோல்வி!

காதலிலே தோல்வியே கண்டோர் தொகைதான்இப்
பூதலத்தில் ஏராளம்; பொய்யன்று;- மாதர்தம்
காதலரை யேமிகுதி கல்யாணம் செய்துள்ளார்;
ஆதலின்மெய் ஈதென் றறி!

9-6-71

சந்தர்ப்ப தோஷம்!

சந்தர்ப்பம் ஓர் முறைதான்
வந்தடையும் நம் வாசல்!
சந்தர்ப்ப வாதிகளோ
வந்தபடி நாள் தோறும்!

9-6-71

வென்றென்ன லாபம்!

தனக்குநோ வருங்கால் தாளாத் துன்பமும்
தனக்குவாய்ப்பு புறுங்கால் கரையிலாக் களிப்பும்
உற்றுமுன் னாளில் உறைந்த மானிடன்
இற்றைநாள் அயலான் இன்புறின் துன்பமும்
மற்றவன் நொந்தால் மகிழ்ச்சியும் கொள்ளும்
பாழ்நிலைக் காளுமைப் பட்டான்—
கோள்களை வென்றும்என் கொள்ளுவன் இவனே?

9-6-71

ஏகபத்தினிவி ரதன்!

தெருவிற் போய்வரும் சிற்றிடை மாதரைத்
திருதிரு வென்று தினந்தொறும் கண்ணாற்
பருகி உள்ளப் பரவச மான

திருப்பதி இன்றொரு திருந்திய கணவன்!
திருப்பதி இன்று தெருப்பதி யன்று!

திருமதி யைத்தன் தெய்வமாய்க் கருதி
இருவா ரங்களாய் இம்மியும் துரோகம்
கருதா மனத்தனாய்க் காதல் மனைவியோ

டொருமன மாகி உறைகிறான்; வீட்டுள்

வரும்பிற பெண்களின் வதனம் கூட

நிமிர்ந்தும் பாரா நேருளப் பத்தினி

விரதனாய் ஆகிய விந்தையே விந்தை!

ஊரிலே பரவிடும் கண்ணோய்—

சீரியன் ஆக்கிய செம்மல் வாழ்கவே!

9-6-71

வாழ்க்கைப் போர்!

சந்திரனிற் சுக்கிரனில் சார்செவ்வாய் மண்டலத்தில்
எந்தஉயி ரும்வாழ்தல் ஏலாதாம்—இந்த
உலகத்தில் மட்டும் உயிர்வாழ்தல் என்ன
சுலபத்தில் ஆகுமோ சொல்!

10-6-71

ஊற்றாவேன்!

முன்னைப் பெருமை முழக்கிஅஃ தில்லான்என்
 நென்னைப் பழிப்போரே! என்னுடைய—பின்னைப்
 பரம்பரையோர் தங்கள் பழம்பெருமை பேசும்
 உரம்பெறவே ஊற்றாவேன் நான்!

10-6-71

தெய்வ தண்டனை!

தெய்வம் அழித்தொழிக்கச் சித்தம்கொண்
 டோர்க்குமணம்
 செய்துவைக்கும் என்றுண்மை தேர்!

10-6-71

பொது அறிவு!

பொதுமக்கள் மாட்டுப் பொதுவாய் இராமை
 பொதுஅறிவுக் குள்ள புகழ்!

10-6-71

சாத்திர சமத்துவம்!

சாத்திரத்திற் சக்கிலி பூசாரி என்போர்க்குச்
 சூத்திரன்என் றுள்ளதொரே சொல்!

10-6-71

காலைத் தரிசனம்!

காலைத் தரிசனம் செய்யக் - கண்ணன்
காலி முகத்திடல் போவான் - தினம்
மாலைப் பொழுதினில் மட்டும்! — அங்கு
மாதர் குழாத்திடை ஆவான்—கண்ணன்
காலைத் தரிசனம் செய்வான் — அவர்
காலைத் + தரிசனம் செய்வான் !

10-6-71

காலி முகத்திடல் = Galle face Beach

முள்ளில் ரோஜா!

பன்னீர்ப்பூக் காம்பினிலே பாழும்முள் உண்டேஎன்
றெண்ணிக் குறைகள் இயம்பாமல் - நன்னினைவால்
முள்ளிற்பன் னீர்ப்பூ முகிழ்த்ததே என்றுகளி
கொள்ளினெவர்க் குண்டு குறை?

10-6-71

நட்டும் பகையும்!

உன்னுதவி ஒன்றெனினைஃ துன்னிக் குறையனைத்தும்
மன்னிப்போன் நண்பன்; நேர்மாறாக - உன்குற்றம்
ஒன்றைப் பெரிதாக்கி ஒத்தாசை அத்தனையும்
அன்றுமறப் போன்பகைவ னாம் !

10-6-71

ஏ = பீ

பீ = சீ

ஏ = சீ?

தம்மைப் போன்ற சாயலில் மனிதனைக்
கர்த்தர் படைத்ததாய்க் கழறிடு வோரே!
பார்த்தால் மனிதன் பரமன் போன்றா
தோற்றம் தருகிறான்? கொடிய கானக
விலங்கினைப் பல்விதத் தொத்து
விளங்குவன்! கடவுளும் விலங்கின் சாயலோ?

10-6-71

விலை மதிப்பு!

ஏற்றம் விலைமதிப்பில் எப்பொருளும், இன்றைக்
கிறக்கம் மனித மதிப்பே !

10-6-71

பிறவிச் சங்கம்!

கடலிலே உப்பாய்க் கரைந்து கலந்து
 கிடந்ததோர் பிறவி! கிரணம் வீசி
 நீரொடு பெயர்த்து நீக்கிக் கதிரவன்
 கவரச், சென்று ககனத் திடையே
 மறுபிறப் பெடுத்து வான்வலம் வந்து
 தென்றலைத் தழுவிச் சின்னாள் உலவிக்
 கருமுகி லாகிக் காணிடை மழையாய்ப்
 பொழிந்து மலையின் பொற்றோள் மருவி
 அருவிநீர் வீழ்ச்சியாய் அகடுகள் சார்ந்து
 வயலிடைப் பயிர்களை வளம்செய் தோம்பி
 நாடு நலம்செய்து நதிப்புன லாடிப்
 பெருகிச் சுழன்றுபின் பிரவகித் தேதோ
 பழம்நினை வுந்தப் பற்பல பிறவிகள்
 எடுப்பதன் முன்னர் இணைந்திருந் துயிர்த்த
 மூலத் தலத்தை முனைந்தடைந் திடுவதே
 உயிர்த்தவம் என்பதை உய்த்துணர்ந் தோடி
 உவர்நீர்க் கடலில் உப்போ டுப்பாய்
 மறுபடி கலந்தது மறுபிறப் பிலும்அது!
 காதலி! என்உளக் கமலப் பாவாய்
 கடலிலே உப்பெனக் கலந்துமுற் பிறவியிற்
 கிடந்து பிரிந்து பல்பிறவி
 கடந்துநீ அடைந்தனை கடல்எனை மீண்டுமே!

மனம் போல வாழ்வு!

உள்ளமும் உடலும் உடனுறை தோழர்!
 தோழ ராயினும் தொழில்வெவ் வேறு!
 மதியுடன் உடற்கு விதிகள் விதித்தலும்
 அன்புடன் அதனை ஆளுமை செய்தலும்
 பயனுறு மாறதைப் பரிந்து பேணலும்
 நலன்தரும் யாவும் நல்கலும் சீருற
 நடத்தலும் உளத்தின் நற்கடன்! உடலே
 கட்டளை செய்யவும், கட்டிலாப் பல்பசி
 யுற்றுப் பொறுப்பிலா உத்தர விடவும்,
 சித்தம், மதிஇவை சிறைசெய் தாளவும்
 தொடங்கி விட்டால் தோழமை பட்டது!
 மனித உறையுள் மாய்ந்து கெட்டது;
 மனம்வழி காட்டியாய் வைகுதல் விட்டு
 மாறின் அடிமையாய், எவர்முன் -
 னேறி உய்குவர்? இதயம் பேணியே?

10-6-71

பெரியதோர் உலகம்!

பெரிது! பெரிதிவ் வுலகம் பெரிது!
 மனிதர் வசிக்க மட்டும் அதில்இடம்
 அரிது! ஆகா! இவ்வுலகம் பெரிதே!

10-6-71

செருக்கும் சறுக்கும்!

குலத்தார் நிமிர்ந்துலவின் கோலோடு, வாழைப்
 பழத்தோலுக் கேனிப் பகை?

10-6-71

கிட்டாதாயின் வெட்டென மற!

நெட்டைச்சீ மாட்டிஅழ கேசம்மா சென்றொருநாள்
உற்றாள் மிருக உயிர்ச்சாலை - கிட்டிமுக
வெட்டழகு பார்க்க விழைந்துடனே விட்டதோர்
ஒட்டைச் சிவிங்கி உயிர் !

10-6-71

இடதுசாரி!

இருதயம் என்றும்
இடது சாரியே !

11-6-71

அடிமைச் சித்தர்கள்!

வண்டியிற் சுமையை வைத்த முத்தினால்
சண்டித் தனத்திலே காளையும் இறங்கும் !
அதிக பாரம் அழுத்தின் கழுத்தைப்
பொதிசுமைக் கழுதையும் புரட்சி செய்திடும் !
கடலும் தன்னைக் கட்டி அடக்கும்
கரையுடன் மோதிக் கர்ச்சித் தெழுந்திடும் !
அளவிலா துணவை அடைத்துத் திணித்தால்
வயிறு கூட வம்புகள் இயற்றும் !
எப்படி அடக்கி இம்சித் தாலும்
தப்பிலி மனிதன் மட்டும்
குப்புறக் குனிந்து குப்பிடு வானே !

11-6-71

கனவிலும் தடையோ காண?

கண்துயில் இன்மையின் கண்மணி! நீஎன் கனவினிலே
நண்ணுவ தில்லையே நள்ளிர வாதலின், நாதியிலேன்
எண்ணின் பகற்கன வெய்த, இடும்திரை என்விழிநீர்!
கண்ணுறக் காணக் கனவிலும் உன்னைக் கதியிலனே!

11-6-71

மூலமும் உரையும்!

முன்நாற்ப தாண்டாயுள் மூலம்; அதற்குரைநூல்
பின்னாயுள்; கற்றுப் பிழை!

11-6-71

புதுவிதக் கூச்சங் காட்டல்!

நிலமகளின் விலாப்புறத்தில்
நிமிண்டர், ஏரின்
நீள்கொழுவாம் முனையாலே!
நெகிழ்ந்து கூசிக்
'கலகலென' மெய்சிலிர்த்துக்
கெக்க லித்துக்
கதிர்மணிப்பல் தெரியநகை
காட்டு வாளே!

11-6-71

ஈழம் எனும் ராகம்!

ஈழம் எனும் தேசம் ஒரு ராகம்—ஈங்கிருக்கின்ற பல் இனங்கள் ராகத்தின் சுரங்கள்!
சூழவரக் கூடிலயம் சுருதி தவறாமல்
சுவைமிளிரும் கீதம் ஒரே குரல் இசையப் பாடர்—
ஈழம் எனும் தேசம் ஒரே ராகம்!

11-6-71

குல விசாரணை!

எந்தப் பரம்பரைநான் என்றீர்என் தந்தைக்குத்
தந்தைவழி ஓர்குரங்கைச் சார்ந்ததுநும்—சொந்தப்
பரம்பரையின் ஈற்றுப் படிநீர்தான் என்றன்
பரம்பரையின் முன்ஆரம் பம்!

11-6-71

அவனுக்கும் அவரே சாட்சி!

நடரா சாதான் நாஸ்திகள் என்றான்!
“அடடே! பொய்சொல் லாதே” என்றேன்!
“கடவு ளாணை” என்றடித்தென்
தலையிலே செய்தான் சத்தியம்! நம்பினேன்!

11-6-71

தேனீ மனிதர்!

வாயிலே தேனும்தன் வாலிலே நஞ்சுமுள
தேனீபோல் வாரும் உளர்!

11-6-71

புறப்பாட்டு நுட்பம்!

வணக்கமுரைத் தோர்ந்து விடைவாங்கத் தேரான்
இணக்கத்துக் கேற்றவனே இல்!

11-6-71

மனித உயிர்க் கவாலர்கள்!

நித்திரையும், நன்மை நிகழுமினி யேனுமெனச்
சித்தமுறும் நம்பிக்கைச் சிந்தனையும்—இத்தரையிற்
சித்தித்தி ரேல்வாழ்க்கைச் சிந்தா குலங்களினாற்
செத்திருக்கும் மாந்தர் குலம்!

12-6-71

சிறிய ஆணியின் பெரிய பெறுமதி!

காளை மாட்டினோர் காலின் இலாடத்து
 ஆணி களில்ஒன் றாடிக் கழன்று
 வீழ்ந்ததவ் வாணி வீழ்ந்து தொலைந்ததைக்
 கவனி யாமையாற் கழன்றது இலாடம்;
 வண்டியை இழுத்த மாட்டின் இலாடம்
 இல்லா வெறுங்கால் இடறிச் சறுக்கவே
 மாடு வீழ்ந்து மடிந்ததம் மாட்டின்
 வீழ்ச்சியால் வண்டிமுன் வீசப் படவே
 சில்லின் அச்சுச் சிதைந்தது; சில்லின்
 ஓடிவால், வண்டிக் குள்ளே கிடந்த
 நெல்மணி முடைகள் நிலத்திற் சரிந்து
 வெடித்து நெல்லெலாம் வீணாய்ப் போயின;
 முடை களின்கீழ், முன்னரே ஆசனத்
 தட்டை விட்டுத் தவறி வீழ்ந்த
 வண்டிக் காரன் வசப்பட் டிறந்தான்;
 இறந்தான் அவன்னும் இழவுச் சேதி
 கர்ப்பிணி மனைவியின் காதுக் கெட்டிமுற்
 பிரசவ மாகிப் பேதுற் றேங்கி
 அவல மரணம் அடைந்தாள்; பிறந்த
 பச்சைச் சிசுதாய்ப் பாலுக் கழுதழுது
 உயிரை விட்டது; ஒருமுழுக் குடும்பமும்,
 அறுவடை, வண்டி, மாடத்தனை சொத்துமொரு
 சிறிய ஆணியிற் சிரத்தைச்
 செலுத்தாக் குறையாற் சிதைந்து போயினவே!

நா காக்கும் ஐந்து விதி!

யாரோ டெதுபற்றி யெப்படியெப் போதெங்கே
 ஓரோ பொழுதில் உரையாடல்—நேரோம்பத்
 தக்கதெனத் தேர்ந்தேவாய்த் தாழ்திறவாய்; நாகாக்க
 ஒக்கவிதி இவ்வைந்தும்; ஓர்!

12-6-71

நிதான முன்னேற்றம்!

நிதான முன்னேற்றம்!
 மெதுவாய் விரைந்து செல்!

12-6-71

+ = — ?

நம்பிக்கை சக!
 சந்தேகம் சய!
 நம்பிக்கையே சமய ஞானத் துயிர் நாடி!
 சந்தேகம் விஞ்ஞான சாஸ்திரத்தின் ஆதாரம்!
 நம்பிக்கை மேலா இஞ்ஞாலத் துயர்வுக்குச்
 சந்தேகம் மேலா சமன்செய் தறிந்திடுவீர்!

12-6-71

தரிசனங்கள் கனவாமோ?

இளமையில் எத்தனை கற்பனை வாஞ்சைகள்!
 இளமையில் எத்துணை இலட்சிய தரிசனம்!
 இளமையின் இலட்சியம் யாவும்
 முதுமையின் வெறுமைக் கனவுகள் ஆகுமோ?

12-6-71

கல்வித் தொழில்!

மூளைக்குட் செல்வத்தை மூலதனம் செய்தாலெவ்
 ஆள்வந் ததைத்திருடு வான்?

13-6-71

'கொக்' கரிப்பு!

சரக்கில்லார் தாமே சளசளப் பாராம்,
 குரைப்பின் கடியாதாம் குக்கல்—உரைக்கின்றார்!
 கோழிமுட்டை யிட்டுவிட்டே கொக்கரிக்கும்;

அவ்வாறும்

ஆளிருப்பர் என்ப தறி!

13-6-71

தமிழினின் 'ஆக்கற்' நிறமை!

கத்தரிச் சாம்பார், களிதோசை, கூழ்பிட்டுக்
கஞ்சிஎன்னும்
பெத்தாச்சி காலத்துப் பேருண்டி அன்றிப்
பிறசமையல்
வித்தைதே ராய்எனின் வேற்றுமை கோடி
விருத்திசெய்வாய்
சித்தத்தில், வாக்கில், செயல்களில்! சிச்சீ! தமிழினமே!

13-6-71

முனைவு!

“என்னால் எதுசெய்ய ஏலு?”மெனக் கூம்பாமல்
“என்னால் எதுசெய்ய ஏலாதெ”ன்—றுன்னுவையேல்
இந்நிலம்உன் காற்கீழ்! எதிர்காலம் உன்கையில்!
முன்னேற, எண்ணி முனை!

13-6-71

என் கல்லறை வாசகம்!

வேட்டைக்கு வந்தான்ஓர் வில்வீரன்; மாந்தர்மன
வேட்டைக்கு வந்தான்தன் வில்எடுத்துச்
சொல்தொடுத்துப்
பாட்டை விடுத்திந்தப் பாரோர் மனம்கவர்ந்து
காட்டை அடைந்தான்தன் கடமைமுடித்
தோய்கின்றான்!

13-6-71

என் மாதவி!

உன்னையே சூழ்ந்தும் உன்னையே தழுவியும்
உனக்கே உள்மனத் துண்மைகள் உரைத்தும்
மாதம் மாதம் வரும்பணம் அனைத்தும் உன்
மடியிடைப் பலிப்பொரு ளாக்குவன் மதுவே!

16-6-71

தாய்மையின் அமரபீடம்!

கட்டவிழ் பட்ட களஞ்சியக் குவைகள்!
வட்டக் கும்ப வனப்புறு கலசத்
திட்டுகள்! உச்சியில் திகழ்கருஞ் சாந்துப்
பொட்டுகள் முகிழ்த்துப் பொலிந்து குமிழ்விடும்
பட்டுப் போலிய பன்னீர்ப் பூவின்
மொட்டிள வர்ண மோகனப் பொதிகள்!
சொட்டும் மதுரச் சுவைத்தே னூறி
முட்டும் பால்அடு மோகனக் குடங்கள்!
எட்டாக் கனிகள் எனுமா றெஃகி
மின்னும் ஜோடி விந்தைகள்! தாய்மைப்
பொன்னுல கத்துப் புனிதக் குலைகள்!
'தகத்த காயத்' தங்க மலைகள்—
ஐகத்திற் கமுதம் ஊட்டும் முலைகள்!

16-6-71

கலவிக் களி!

கொங்கைக் குவட்டிலென் கவிதைக் குறிகளை
 எழுதினேன், உன்னோ டிணைந்து புணர்ந்த
 வேளை தோறும் விளைந்தப னுவல்கள்
 பற்குறி நகக்குறிப் பாஷையிற் பதித்தேன்;
 சிவமும் சக்தியும் சேர்க்கை கொள்ளும்
 ஓங்கா ரப்பே ருன்னதப் பாடலை
 உன்னுடல் அணுத்தொறும் உன்னுயிர்க் கலம்தொறும்
 அந்தரங் காத்தமா அடங்கலும் வரைந்தேன்,
 சிவமும் சக்தியும் அர்த்தநா ரீஸ்வரம்
 ஆங்கால் கர்ப்பம் ஆகிய மொய்வெறி
 ஓங்கா ரப்பெரும் ஊழித் தாண்டவக்
 காவியப் போதையிற் குளித்தோம்—
 தேவிநாம் கலவியில் திளைத்தபோ தன்றோ!

16-6-71

தொழிலாளி!

நறவத் தேனீ நலிந்து நலிந்து
 சிறுச்சிறு துளித்துளி சேர்த்துச் சேர்த்தெடுத்
 தழுதத் தேனெலாம் எவரோ கவரப்
 பறிகொடுத் தேமாப் படைந்து தவித்ததே!

16-6-71

'நான்' எனும் புதிர்!

'நான்' என் பதுயார்? என்பெயர்க் கர்த்தம்
யாதோ? என்பெயர் தானோ 'நானே'?
'நான்' என் பது வெறும் நிழலோ? நிழலின்
மூலப் பொருளெது? முதலிலாப் பிரதியும்
அமைதல் சாலுமோ? அமைவதும் உண்டெனின்
என்பெயர்க் குள்வீற் றிருப்பவன் 'நானோ'?
எனக்குள் 'நான்' வீற் றிருப்பினும் 'நான்' எனக்
குரியனோ? அலனோ? அன்றேல்—
'நான்' என் றொருவனே இலனோ? புரிகிலேன்!

16-6-71

ஓடப் பாட்டு!

ஒருதுறை யிருந்து மறுதுறைக் கென்னை
ஏற்றிச் செல்லுதற் கிங்கெழும் இறப்பெனும்
ஓடக் காரா! ஒழிகுவை! மரணம்
அடையாப் பெருநிலைக் கடைக்கல மான
கவிஞன்; நித்தியன்; சுழலும்
புவியினை இயக்கும் பொறியான்; போய்வா!

16-6-71

தத்துப் பிறவிகள்!

'வட்ட' உலகுள்
 மனிதச் 'சதுரங்கள்'
 கொட்டம் அடிக்கும்
 குசாலே குசால் அப்பா!

16-6-71

பிரம்ம தேவனின் பிள்ளை விளையாட்டு!

எட்டுத் திசைகளும்
 பட்டப் பரந்தவிண்
 வெட்ட வெளிமீது,
 சுட்டுச் சுடரொளி
 வட்ட வடிவத்துப்
 பட்டம், பலவேறு
 விட்டத் தமைவுறக்
 கட்டி விதவிதத்
 திட்ட வழியூடு
 விட்டுக் களித்திடும்
 சுட்டிப் பயல்உனக்
 கென்ன? விளையாட்டு!

16-6-71

மட்டிப் பாட்டு!

“மட்டு நகர் சென்றடைய
வழி எதெ”ன்றார்தம்பர்;
“எட்டக் கால் வைத்து நடந்
தேகும்” என்றார் வம்பர்!

19-6-71

தர்க்க சாஸ்திரம்!

மரக்கிளை ஒன்றில் மணிப்புறா இரண்டுவந்
தமர்ந்தன; எனவே மரக்கிளை மீதில்
இருந்த மணிப்புறா இரண்டெனும் உண்மை
பெறப்படும்! பின்னர் அவற்றில் ஒன்று
பறந்தது; எனவே மீந்ததோ ஒன்று!
பினர் அப்புறாவும் பறந்தது;
எனவே கிளை புறா இன்றித் தனித்ததே!

19-6-71

வாக்கு வேட்டைக்கொரு வக்காலத்து!

முடியுமெனில் முடிந்திருக்கும்
முடியாததாலே
முடியாமற் போயிற்று!
முடியாத போது
முடியுமோ? முடியுமெனில்
முடியாது போமோ?
முடியும்முடி வதுமுடியா
தது, முடியா தன்றோ?

19-6-71

இடத்தளவே ஆகும் இயல்பு!

பூவியல், உயிர்களின் போக்கு வாக்கினை
நிர்ணயம் செய்வது நிதர்சனம்; இயற்கைச்
சூழல்அச் சூழலில் வாழும் உயிர்களின்
நிறங்குணம் முதலாம் நிலைகளின் தன்மையை
ஆளுமை செய்வதால் அன்றோ ஊர்வன,
பறப்பன, நீச்சல் பயில்வன, நடப்பன
அனைத்திலும் பல்வே றாயிரம் விதங்கள்!
மண்நீர், தாவரம் ஆகிய வற்றின்
இயல்பினுக் கிசைந்த இயல்புகள் தாமே
மானிட ருக்கும் வாய்ப்பதுண் டென்பதை
உலகெலாம் நோக்கி உய்த்தறிந் ததன்பின்,
வடக்கிலங் கையிலே வாழும்என் தமிழ்க்குடி
மாந்தரின் இயல்புகள் மாட்டுச் சினப்புக்
கொள்ளுதல் விடுத்தேன்; கொம்பு, கிளைசேர்
வின்றித் தனித்தனி இணையா நிற்கும்
பனைமரத் தோப்பும், பசுமை குன்றிய
வெட்டை உவர்நில வெளிகளும், நீர்நிலை
ஆறுகள், நதிகள் அடுக்கும் ஈரத்
தன்மை சிறிதும் சாராச் சூழலும்!
நிலவிடும் புலமிசை வேறேது—
இலகிய சால்புகள் எய்துவர் மாந்தரே!

19-6-71

சந்ததிப் பிளவு!

முந்தையர் உலகொடு முரண இன்றிளைஞர்,
 சந்ததிப் பிளவெனும் கலகம் எங்கணுமே!
 ஆல மரம்தன் விழுதுகள் தழுவியும்
 விழுதுகள் ஆல மரத்தினைத் தழுவியும்
 ஒன்று மற்றொன்றுக் கூட்டம் கொடுத்து
 நின்றல் ஒத்த நெறிகொளின் அன்றோ
 பெற்றோர் பிள்ளைகள் நற்பே றடையலாம்?
 மரத்தினுக் கெய்திடும் இயல்பு
 மாந்தர் குலத்துக்கேள் வாய்ந்தில தின்னுமே?

19-6-71

கொடை 'வள்ளல்கள்'!

அரைச்சத நாணயம் அடிப்பது நின்றதால்
 எத்தனை கொடைஞரை இழந்ததெம் தேசமே!

19-6-71

ஆள் மாறாட்டம்!

குடிகாரக் கோபாலன் குடியாமற் சென்றொருநாள்
 கடிபட்டான் தன்வீட்டுக் காவல்நாய் வீமணினால்!

19-6-71

காய வினா விடை!

நான் : கார்த்திகேசு! காலிலே என்னடா ?

அவன் : காயம் !

நான் : —எப்படிக் காயம் பட்டது ?

அவன் : பார்த்தா யா அப் படிக்கட்டுகளை ?

நான் : பார்த்தேன் !

அவன் : — நானோ பார்க்கவில்லை !

19-6-71

‘பொல்’லாங் குழல் !

பாம்பொன்று சீறப்புல் லாங்குழலைப் பேர்பெற்ற
சாம்பசிவம் வித்துவான் கைதூக்கித் - தாம்பயின்ற
வித்தையெல் லாம்கூட்டி மீட்டினார் பாட்டொன்றைச்
செத்ததுடன் பாம்பு திகைத்து !

19-6-71

கனவு பலித்தது!

நீதி யரசர் நித்தியா னந்தர்
 கடமையே கண்ணும் கருத்து மானவர்;
 நித்தியா னந்தர் நித்திரை ஆனந்
 தத்திலே ஒருநாள் கடுமையாய் மூழ்கிய
 காலை யிலேஒரு கனவுகண் டார்அக்
 கடமை வீரரின் கனவிலும் கூட
 நீதி மன்ற நிகழ்ச்சிகள் தாமே
 வந்தன: எதிரியின் வக்கீல் வாதம்
 செய்வதும் எதிரி சிறைக்கா வலரிடை
 கூண்டில் நிற்பதும் குழுமி வழிந்து
 மக்கள் நீதி மன்றத் திருப்பதும்
 ஆகக் காட்சிகள் அனைத்துக் கிடையிலும்
 வழக்குரை அறிஞர் முழக்கிப் பேசி
 மேசையில் அடித்தொரு விளக்கம் புரிந்த
 கட்டம் அவரின் காதில் அதைக்கவும்
 திடுக்கிட் டேவிழித் தெழுந்து பார்த்தால்,
 கனவிலே கண்டது கண்முன்
 நனவிலே உண்மையாய் நடப்பது தெரிந்ததே!
 19-6-71

இறுதிபெறா உறுதி !

இறுதி வந்தொருவன் இறந்து போனதும்
 மறதிப் புழுதியுள் மறைந்திடா திருக்க
 வேண்டு மாயின், வியத்தகும் செயல்களை
 ஆற்றத் தூண்டும் ஆற்றல் மிக்கதாய்
 ஒருநா லேனும் எழுதிடல் வேண்டும்;
 அல்லது, நூலொன் றாயினும் தன்மீது
 எழுதத் தூண்டும் வகையில்
 வியத்தகும் செயல்களை விளைத்திட வேண்டுமே!
 19-6-71

இதய மாற்று !

என்வசம் காதலர் இதயம்
 என்னுளம் என்னுயிர்க் காதலர் வசமே !
 மாறிநேர்ப் பண்ட மாற்றாய் என்னுள்
 உறையும் அவரின் உளத்தை நான் செல்வமாய்ப்
 பேண, என்னுளத்துப் பிடி இழந்தார் அவர் !
 இதனின் விஞ்சிய இதய மாற்றியதே !
 என் வசம் காதலர் இதயம்
 என்னுளம் என்னுயிர்க் காதலர் வசமே !
 எமை இணைப் பதெனுள் இருக்கும் அவருளம்;
 என்னதுள் ளிருந்தவர் எண்ணம், புலன் எலாம்
 நடத்தும்; தனதென்ப துணர்ந்தெனதுளம் அவர்
 போற்ற, நான் அதேவிதம் போற்றுவன் அவருளம்!
 என் வசம் காதலர் இதயம்
 என்னுளம் என்னுயிர்க் காதலர் வசமே!

(சர். பிலிப் சிட்னியின் ஆங்கிலப் பாடல் தூண்டிய கவிதை)

9-7-71

அரிவரி பரிகரிப் பாட்டு!

அரியின் துணிச்சல் அமைந்த கருத்து,
 வரியினெழிற் பாய்ச்சல் வனப்பு—பரியின்
 விரிமோ கனநடைகள் மேவ மிடுக்கிற்
 கரிபோல் வதேநற் கவி !!

(அரி - சிங்கம் ; வரி - புலி; பரி - குதிரை; கரி-யானை.)

காசப்பன் தெருட்டு !

தண்பனிக்கு மெய்கொடுகிக் கண்வளரும் காசப்பா!
விண்பனிக் கஞ்சாதுழைப்பின் வேர்வையினை -

உண்பயிர்க்கு

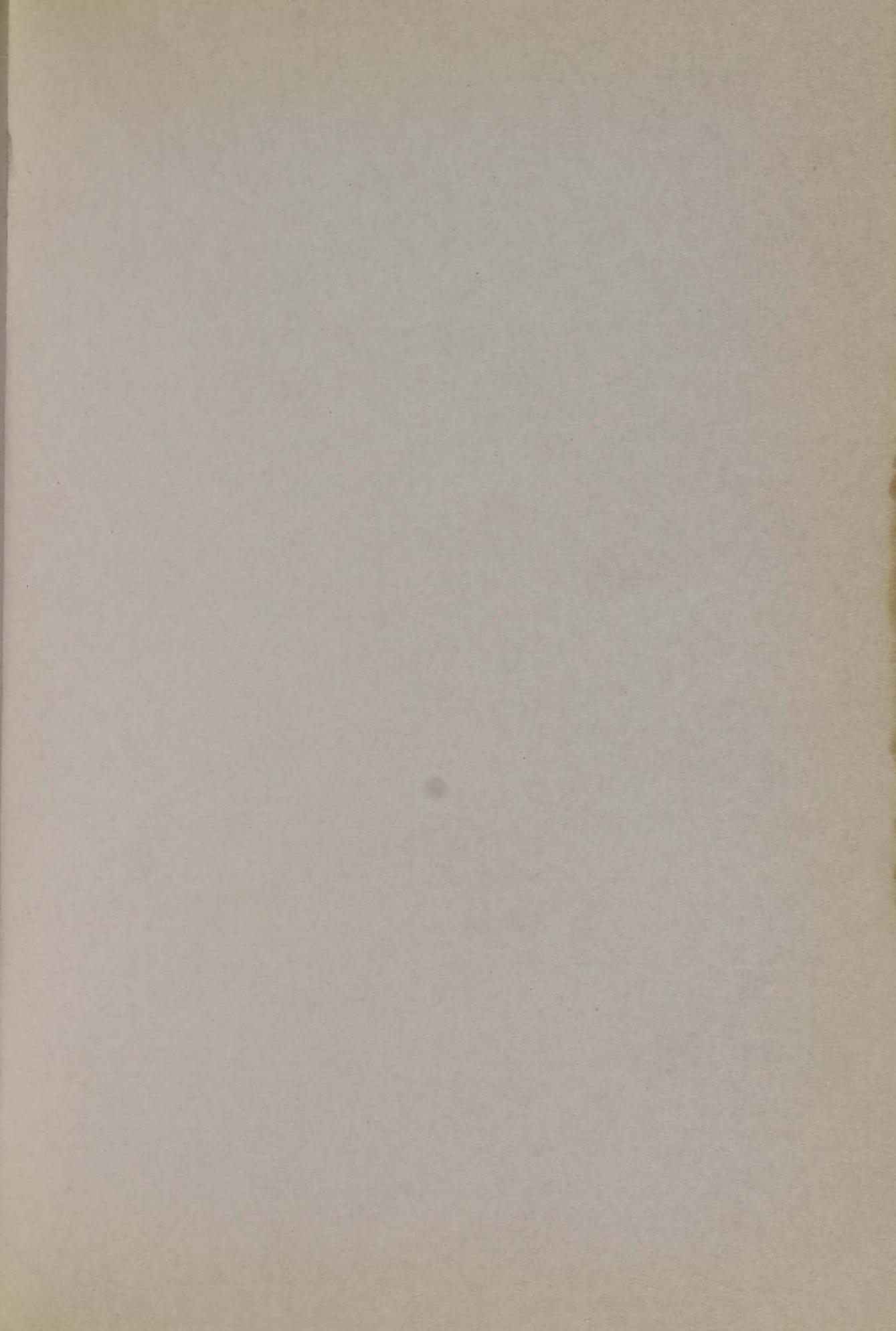
மண்பனிக்கச் சிந்திநொந்தும் வாழ்வுபெறா ஏழைகளின்
கண்பனிக்குள் பார்நடுங்கும் காண் !

மச்சானும் கச்சானும் !

வன்போர்க் களத்தில் மடிந்தான் எனும்சேதி
பின்பொய்த் தவன்மீளப் பூரித்தாள் - பொன்மார்புக்
கச்சானுக்கு அச்சான கட்டை அறுத்ததவள்
மச்சானைக் கண்ட மனம் !

யாக்கையின் நோக்கம் யாது ?

இறந்ததன் பின்னால் என்னை
எண்ணி ஓர்நிமிடம் தன்னை
மறந்திரு துளிநீர் கண்ணில்
மல்கி, “ஆம், மனிதச் சாதி
சிறந்திடக் கிரியை, வாக்கு.
சிந்தையால் உழைப்பதற்கு
மறந்திலன் என்றும்” என்றோர்
மானிடன் நினைத்தாற் போதும் !

தான்தோன்றிக் கவிராயரின் கிண்டல் கவிதைகள் வாரா வாரம் வெளிவந்து பரபரப்பூட்டிய ஆரம்ப காலத்தில், அவரைக் குறிக்க இந்தப் புனை படமே ஒவ்வொரு கவிதையுடனும் பிரசுரமாகும். புனை படமே தான்தோன்றியின் முத்திரையைக் காட்டிவிடும்.

அறிந்தவன் அறிவான்!

மான் தோன்றி ஓட, மயில் தோன்றி ஆட, மரபு வழித் தேன் மூன்று பாணைப் புளிச்சலைப் போற் கவிசெய்தறியாய், தான்தோன்றி என்று தகுதி உணர்ந்தோர் தரம் அறிந்தோர் தேர்ந்தூன்றி ஆய்ந்து பயின்று நயக்கும் திறலவனே!

நாளாந்த வாழ்வினிடையே இழையும் நளினம் எலாம் நீள்சாந்த இன்ப நறும் தமிழ் வார்த்தையில் நீ பொதிவாய்! வாள் ஏந்தி நின்று சமரிடும் உன்மொழி வைய மிசைத் தேள் போன்ற நஞ்சக் கொடுக்கர் அநீதிகள் சிந்திடவே!

பம்மாத்து வாழ்க்கையர் பண்பின்மை சாடிப் பகடி பண்ண எம்மாத்திரம் ஐய. உன்தமிழ் நுட்பம் எழுச்சி பெறும்! கைம்மாற்று வாங்கா திருப்பினும், தேவை கடுமை எனிற் சும்மா கொடுப்பாய் இலவச நக்கல் சுடச்சுடவே!

மேடைகள் எத்தனை உன்னால் இசையால் விழுப்பம் எய்திச் சோடை படாது பழுதின்றித் தப்பின! சொல் வலிமைப் பீடுடையாய்! சுழல் பேச்சுடையாய்! பெரியோர் விரும்பும் ஏடுடையாய்! இந்த நாடுடையாய் என ஏத்துவனே!

கவிஞர் இ. முருகையன்